

ZPRAVODAJ NÁRODNÍHO BRATRSKÉHO SPOLEČENSTVÍ SFŘ

ČÍSLO 11

NR 2018 - 2021 PROSINEC 2020

Uvnitř naleznete: **Kalendárium; Zápis ze zasedání Národní rady; Modlitební úmysly na I. kv.; Pouti na Sv. Hostýn a na Hrádek; Olšany - mše za zemřelé členy SFŘ; Pozvánky a přihlášky na jarní semináře a setkání a na pouť do Assisi; Pojednání o finanční zodpovědnosti SFŘ; Dopisy generálních ministrů tří řádů i SFŘ; Výročí a mnoho dalšího...**

... rozlišovat dobu ve které žijeme ...

Rok 2020 byl a je plný výjimečných událostí ve kterých je stále složitější se vyznat. Různé situace vyžadují náš úsudek, čemu se máme vyhnout, a kterých příležitostí naopak využít, na co si dávat pozor a jak se v tom všem moudře zachovat.

Mnozí jsme proto, možná více jak jindy, našli čas k rozjímání či kontemplaci nebo k duchovnímu čtení.

Mne (mimo jiné) oslovil list františkánských generálních ministrů k příležitosti 800 let od Nepotvrzené řehole, který povzbuzuje celou františkánskou rodinu (tedy i nás).

Dovoluji se vám svěřit s tím, co jsem si pro sebe z listu odnesl:

Bratři nás povzbuzují k dialogu se členy řádu a s ostatními lidmi. Společně s nimi a Duchem Páně můžeme rozlišovat dobu ve které žijeme. Můžeme společně hledat a spouštět procesy nových přístupů, vizí, reagovat na měnící se epochu dějin. Nebojme se při tom všem snít o lepším světě. Nebraňme se novým nápadům - mohou nás posunout dál v naší pouti za Kristem. Respektujme přitom individualitu druhých lidí, nesnažme se obsadit jejich prostor jen sebou či svými názory. Když jsem v listu četl povzbuzení k tomu, abychom se nechali dotknout také osobami, kterých se bojíme, nebo které jsou nám na obtíž, uvědomil jsem si s radostí, jak mnoho z vás trpělivě slouží druhým lidem (někdy i nepřijemným) ve farnostech, v léčebnách či v nemocnicích, a jak se trpělivě staráte o ty, kteří už jsou na okraji svých životních sil. Jako velmi cennou považuji v listě generálních ministrů výzvu k tomu, abychom nebyli skoupí na čas strávený v osobní, vnitřní modlitbě a v modlitbě spolu s církví. Jedině s modlitbou můžeme

Seznam příloh Zpravodaje:

- Laetitia Vera - formační příloha
- Fotopříloha -
- Ohlédnutí za rozloučením s F. Reichelem
- Přílohy zápisu ze zasedání NR
- Pomůcka formace z MBS Sušice
- Prodejna Liturgický Apoštolát

ve složité době nalézt svoje místo před Pánem.

Ano, projevujeme v našich srdcích i nadále naši touhu žít životem, *který řídí Duch Boží, životem, který je zakořeněný v lidské zkušenosti a otevřený překvapivé lásce a blízkosti, kterou Bůh nabízí těm, kteří jsou připraveni dovolit Mu, aby byl středem celého jejich života.* (závěr listu generálních ministrů)

Při modlitbě růžence zemřel před krátkým časem národní ministr František Reichel. Zemřel náhle v lese (tragicky a ne vlastní vinou). Byl aktivní, horlivý a radostný do poslední chvíle. Pán si jej vzal k sobě. O jeho aktivní a věrné službě lidem, české společnosti a také našemu řádu jste se dočetli v tisku, slyšeli v médiích a dočtete se o něm i v našem Zpravodaji. Někteří jeho život oprávněně srovnávají s aktivním životem Dr. Františka Noska před sto lety.

Národní rada na svém řádném zasedání 5. prosince pokračovala podle plánu a vizí, které nám František Reichel zanechal. Jeho službu dočasně převzal Luboš Kolafa z MBS Plzeň. Jako zástupce ministra rada zvolila Pavla Vaněčka z MBS Praha Krč. Rada zároveň doplnila tým o řádného člena rady Vendelína Hájka z MBS Uherské Hradiště a jako externího spolupracovníka přijala Petra Tesaříka z MBS Praha Krč. Všem bratrům děkujeme za jejich ochotu se nasadit a nežít jen pro sebe a svoji rodinu.

Knihy, kterou František vydal krátce před svým odchodem, se jmenuje *Vše má svůj čas*. Je o pražských kostelích postavených na počest hvězd z glorioly panny Marie, spadlých na dlažbu Staroměstského náměstí. Věřím, že se v budoucnu někomu z vás podaří vymyslet pout' Prahou, při kterých bychom si mohli nové kostely osobně prohlédnout a s Františkovou knihou zavzpomínat. (v příloze je mapka s adresami kostelů) A také věřím, že si ji většina z vás na památku zakoupí.

František nám v národní radě chybí, ale naučil nás pracovat jako tým. Zažíváme mezi sebou moc pěkné společenství a opravdu se těšíme, když máme příležitost se zase vidět, přestože na zasedání jezdíme ze všech koutů naší země. Chci vás všechny povzbudit k modlitbám za nadcházející národní volební kapitulu pro volbu nové národní rady, která nás čeká v červnu příštího roku. Vaše modlitby směřujte prosím k sobě samotným a k otázce, jak právě vy můžete přispět k užší spolupráci a k dialogu v našem řádu. My se především modlíme, aby Pán povolal ještě další služebníky ze všech oblastí republiky. Z jižní, střední a severní Moravy, z východních a středních a západních Čech. Tedy všude tam, kde se scházíme. Když mezi sebou najdeme služebníky, kteří budou z oblastí místních společenství, bude pak snazší dopravně i časově společenstvím sloužit a být s nimi častěji ve spojení. Když bude mít každá z místních oblastí svého zástupce v národní radě bude život místních společenství úžeji spjat s životem celého řádu.

Co nás čeká v národním společenství v blízkém čtvrtletí?

23. ledna se mnozí uvidíme a uslyšíme na setkání služebníků místních společenství (pokud nám to rozhodnutí státní správy dovolí). Měli bychom se tam společně poradit jaké realistické cíle si dáme do dalšího volebního období a předat si podněty k tomu, jak oslavit 800 let výročí našeho řádu a k předat si vaše zkušenosti s životem ve společenstvích v době různých omezení. Setkání služebníků v lednu je vlastně taková lidová kapitula. Bylo by úžasné, kdyby se vám i nám podařilo pozvat také naše duchovní asistenty a také sestřičky z františkánských kongregací. Znáte některé osobně a mohli byste je na naše setkání pozvat?

13. února – Národní rada chce příští rok pokračovat v poutích, které organizoval František Reichel. Chceme např. zkusit být užiteční organizátorům 40. ročníku Cyrilometodějské pouti v kostele sv. Klimenta na Levém Hradci (Praha Roztoky) a to v 9.30 mši svatou. Prosím všechny poutníky, kteří se v minulých ročnících poutě účastnili, ale i vás ostatní, abyste tam přišli uctít památku poutníka Františka Reichela. Pokud chcete pomoci, nebo máte nějaká přání kontaktujte mne.

7. - 11 března seminář pro františkánskou rodinu na Velehradě Stojanov. Organizuje Hana Brigita Reichsfeld a Václav Vendelín Hájek.

Jak oslavíme v roce 2021 800 let výročí založení třetího řádu sv. Františkem?

Národní rada např. plánuje k **800-letému výročí vydat knihu**, která nese název *Osm století na cestě evangelia se sv. Františkem – cesta pokory*. Na její první duchovní části horlivě pracuje Václav Vendelín Hájek a Hana Brigita Reichsfeld. Druhou část sestavuje tým našich bratrů a sester a bude se zabývat novodobou historií řádu a zavzpomíná na osobnosti našeho řádu za posledních sto let. Chci poděkovat všem, kteří jste svým vyprávěním přispěli nebo ještě přispějete.

Knihu plánujeme vydat v květnu 2021 tak, aby byla k dispozici na Národní volební kapitule. Budeme vděční za vaši modlitební a případně i finanční podporu k získání dostatečného nákladu.

800-letému výročí chceme také věnovat **pout' do Assisi a okolí** za svatým Františkem z Assisi. Ještě jsou volná místa a čas na přihlášení a zaplacení pro terciáře je do 10. ledna (přihláška je v příloze).

Přeji vám Kristův pokoj při radostném prožívání vánočního času. Těším se na setkávání s vámi a omlouvám se za delší úvodník.

Luboš Kolafa z MBS Plzeň

Kalendárium SFŘ

1. ledna Slavnost Panny Marie, Matky Boží

6. ledna Slavnost Zjevení Páně

9. ledna Tříkrálové setkání v Praze u Panny Marie Sněžné, oblastní setkání, mše sv. ve 14:00

22. - 23. ledna setkání ministrů Brno Petrinum

13. února zahájení 40. ročníku Cyrilometodějské pouti v kostele sv. Klimenta na Levém Hradci v 9:30.

Prosíme všechny poutníky, kteří se v minulých ročnících poutě účastnili z našeho řádu (i ostatní), aby přišli uctít památku poutníka Františka Reichela a pomohli s organizací trasy. Kontakt frantiskan@kolafa.name

27. února 12. zasedání NR v Praze

7. - 11. března kontemplativní seminář Velehrad Stojanov

19. března Slavnost svatého Josefa

20. března jarní formační seminář SFŘ v Praze

21. března oblastní setkání na Sv. Antonínku (15:00 mše svatá, 16:10 adorace, 17:00 agapé, sdílení)

25. března Slavnost Zvěstování Páně

28. března Květná neděle

Zápis z jednání NR dne 5. 12. 2020

č. zápisu: 11

Přítomni: Luboš Kolafa OFS, Zdeňka Nečadová OFS, Marie Richterová OFS, Ludmila Holásková OFS, Lumír Hurník OFS, Pavel Vaněček OFS, P. František Kroczek OFMCap.

Přítomna on-line na internetu: Markéta Kubešová OFS

Omluveni: P. Eliáš Paseka OFM, P. Karel Koblížek OFMConv.

Místo jednání: Brno, klášter kapucínů, 10.00 – 15.00.

Program jednání:

Zahájení modlitbou dle Rituálu a zamyšlením nad slovy Zj 3.20 – „stojím u dveří a klepu“ - i dnes u dveří srdce každého z nás.

20. listopadu 2020 zemřel národní ministr František Reichel. Pohřeb se uskutečnil 1.12.2020 v úzkém rodinném kruhu se zástupci NR a pražských MBS. Rozloučení se zádušní mší svatou a poděkováním je plánováno na jaro 2021.

Luboš Kolafa jako zástupce národního ministra zvolený volební národní kapitulou v červnu 2018 převzal službu národního ministra.

Národní rada tajným hlasováním zvolila zástupcem národního ministra Pavla Vaněčka, službu přijal.

Na uvolněné místo v národní radě byl tajným hlasováním ze dvou kandidátů zvolen bratr Václav Vendelín Hájek z MBS Uherské Hradiště – bratr byl kontaktován telefonickým rozhovorem a službu přijal, slib uskuteční na příštím zasedání NR.

Naše služba v MBS:

- a) **Plánované a odložené VK** do konce roku 2020 a v prvním čtvrtletí 2021 v MBS: Brno kapucíni, Čeladná, Frýdek-Místek, Fulnek, Havířov, Hodonín, Jihlava, Krnov, Liberec, Moravská Třebová I, Ostrava, Praha PMS, Praha sv. Josef, Přerov, Slatiňany, Stará Boleslav, Sušice, Uherské Hradiště.
- b) **Plánované a odložené BaPV** do konce roku 2020 a v prvním čtvrtletí 2021 v MBS: Blažovice, Brno Husovice, Černošice, Český Těšín, Hradec Králové, Jablunkov, Jindřichův Hradec, Kroměříž, Milotice, Nivnice, Olomouc rodiny, Plzeň, Praha Spořilov, Příbram, Šumperk.
- c) MBS Lysá nad Labem zažádalo při bratrské a pastorační vizitaci o zrušení MBS a návrat členů do MBS Stará Boleslav.

Národní bratrské společenství

- a) Příprava Volební národní kapituly NBS 11. – 13. 6. 2021 na Sv. Hostýně. Termín a delegát z CIOFS ještě nebyl dosud potvrzen. Na setkání ministrů MBS v lednu v Brně bude projednán a předložen na kapitule návrh směřování řádu pro novou NR.
- b) NR vzala na vědomí zprávu o Národní pouti SFŘ na Svatém Hostýně 12. 9., o oblastní pouti SFŘ na Hrádek u Vlašimi 19. 9. a o zapojení se ke Dni chudých 15. 11.
- c) NR projednala plán akcí pro příští rok – příloha č. 1
- d) NR vyslechla zprávu o přípravě vydání Zpravodaje NBS – uzávěrka 5. 12.
- e) Členové NR předložili podklady pro Výroční zprávu 2020, zašlou do ledna 2021 Lubošovi Kolafovi ke zpracování.
- f) Pavel Vaněček informoval o přípravě Tříkrálového setkání 9. 1. 2021 u MBS v Praze Krči. Vzhledem k opatřením a omezením možného počtu účastníků bude toto oblastní setkání pouze pro dva zástupce z MBS pražské oblasti.
- g) Luboš Kolafa informoval o přípravě Setkání ministrů v Brně 23. 1. 2021 - příloha č. 2

- h) Kontemplativní seminář Velehrad - 7. - 11. 3. 2021 – za Národní radu se zúčastní Václav Vendelín Hájek – pozvánka – příloha č. 3
- i) Zahájení 40. ročníku CMP bude 13.2.2021 v kostele sv. Klimenta na Levém Hradci v 9.30. NR prosí všechny poutníky, kteří se v minulých ročnících poutě účastnili z našeho řádu (i ostatní), aby přišli uctít památku poutníka Františka Reichela a pomohli s organizací poutě.
- j) Lída Holásková informovala o představě, jak dál s formačními semináři a o možnosti on-line setkávání. Prostory pro plánovaný seminář 20.3. 2021 zajistí Luboš Kolafa, informace budou ve Zpravodaji.

Mezinárodní bratrské společenství

- a) Na sbírku vyhlášenou CIOFS na bratry v Libanonu se vybralo a zaslalo 68.000 Kč, dalších téměř 70.000 Kč odešle hospodárka do konce roku. Velké díky všem dárcům! Poděkování zaslali člen předsednictva CIOFS a člen mezinárodní rady SFŘ Libanonu. Na sbírku Well4Africa odešle hospodárka dalších vybraných 13.000 Kč.
- b) Markéta Kubešová informovala o termínu generální kapituly v SFŘ v Římě ve dnech 13. - 21. listopadu 2021. Pro přípravu kapituly mezinárodní rada zaslala otázky ohledně fungování řádu, které budou zaslány do MBS a uveřejněny ve Zpravodaji a odpovědi budou podkladem pro jednání kapituly.
- c) NR byla seznámena s Listem tří generálních ministrů – uveřejněn ve Zpravodaji.

Hospodaření

- a) Marie Richterová předložila zprávu o hospodaření za období 4.9. - 30.11.2020 – NR jednomyslně schválila – viz příloha č. 4
- b) NR vzala na vědomí zprávu Marie Richterové o stavu plateb členských příspěvků od jednotlivých MBS za rok 2020.
- c) NR projednala a jednomyslně schválila rozpočet na rok 2021 – příloha č. 5
- d) NR neschválila návrh Zdeňky Nečadové zvýšení členských příspěvků na 200 Kč a přeložila tento bod k diskusi na Národní volební kapitulu.

Publikace

- a) Luboš Kolafa převzal od Františka Reichela výtisky knihy Vše má svůj čas – nové pražské kostely. Pavel Vaněček předá a nabídne k prodeji knihy do farností nových kostelů. Jednotliví členové NR si odebrali výtisky k prodeji v MBS a zbytek knih byl uložen do archivu NBS v Brně.
- b) Luboš Kolafa informoval o přípravě publikace „Cestou pokory“ k výročí 800 let založení našeho řádu – předpokládaný termín vydání květen 2021.
- c) NR obdržela Pomůcku formace v období iniciace – Zdeňka Nečadová ji rozešle elektronickou poštou ministrům a formátorům MBS.
- d) Lída Holásková obdržela Příručku pro formátory – připraví ji pro použití v MBS a Zdeňka Nečadová rozešle formátorům.

Různé

Markéta Kubešová informovala o počtu přihlášených na Františkánskou pouť do Assisi 8. - 15. 5. 2021. Duchovní doprovod NR budeme ještě hledat mezi duchovními asistenty SFŘ.

Příští zasedání NR bude 27. 2. 2021 v Praze, v čase 10.00 – 15.30 hodin.

Zapsal: Zdeňka Nečadová

Kontroloval: Luboš Kolafa

Modlitební úmysly SFRŽ v I. čtvrtletí 2021

Leden 2021

Uviděli jsme na východě jeho hvězdu. (Mt 2,2)

EIDOMEN GAR AUTÚ TON ASTERA EN TÉ ANATOLÉ

(Naše cesta životem je podobná cestě mudrců od Východu, kteří vyšli hledat Mesiáše. Nevěděli, zda dojdou k cíli, ale vyšli s důvěrou v prastará proroctví a na cestě je vedla hvězda. Nad jejich hlavami svítilo nádherné nebe plné hvězd. Mezi nimi však jen jediná byla tou, která je mohla dovést k cíli, a tu věrně sledovali. A tak proto nakonec do Betléma došli. My jsme jako oni. Žijeme ve světě plném krásy a nádherných hvězd, ale v naší duši je hvězda, kterou jsme dostali jako dar od Boha, ta nám svítí na pravou cestou, a my za ní chceme jít až do chvíle, kdy všechny ostatní zhasnou.)

Požehnaný jsi, náš Bože, králi světa, tvé slovo v duši každého z nás rozsvítilo světlo, které nám ukazuje pravou cestu, a ty nám dáváš sílu, abychom tou cestou šli a ke svému konečnému cíli jednou došli.

Požehnaný jsi, náš Bože, navěky.

Únor 2021

Bože, buď milostiv a žehnej nám, ukaž nám svou jasnou tvář. (Žl 67,2)

ELOHÍM JECHÁNÉNÚ KÍVÁRCHÉNÚ JÁÉR FÁNÁU ITÁNÚ

(Snažíme se lidskou řečí oslovit Boha, ale nedostatečná jsou naše slova a my umlkáme. I naše ticho však je Božím darem, když v němž prožíváme Boží nevýslovnost. Hle, co napsal francouzský spisovatel Julien Green:

„U okna stojí člověk, dívá se, jak padá sníh a najednou pocítí jakousi radost, radost, pro kterou jazyk nemá jméno. Na samém dně této podivuhodné chvíle pocítí tajemný klid, který neruší žádné starosti. Tam je útočiště, to jediné, neboť ráj není nic jiného než milovat Boha.“)

Jak velký jsi, Bože všeho stvoření, skrytý, tajemný a nepochopitelný, a přece blízký našemu srdci, neboť ty vidíš do hlubin naší duše a rozumíš naší touze po tobě, kterou slovy nedovedeme vyslovit.

Požehnaný jsi, náš Bože, navěky.

Březen 2021

Buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh v Kristu odpustil Vám. (Ef 4,32)

GINESTHE EIS ALLÉLÚS CHRÉSTOI, EUSPLANCHNOI, CHARIZOMENOI HEAUTOIS, KATHOS KAI HO THEOS EN CHRISTÓ ECHARISATO HYMIN

(Doba postní, doba zamyšlení se nad vztahem k Bohu a bližnímu... Ptejme se sami sebe, zda jsme dokázali jako své bratry a sestry přijímat lidi, kteří vstupovali do našich životů a časem z nich zase odcházeli. Měli a mají své chyby, jako je máme i my. Některé jsme milovali, jiné nikoliv. Ale ty lidi nám Bůh daroval, aby proměňovali náš život a my, abychom proměňovali život jejich. Poznali jsme v nich Boží dar, který se pro nás stal závazkem?)

Požehnaný jsi, náš Bože, králi světa, který jsi stvořil lidstvo jako společenství srdcí, které sní o ráji, jaký byl na počátku stvoření a bratrským úsilím nás všech může být znovu obnoven.

Požehnaný jsi, náš Bože, navěky.

KALENDÁŘ NBS SFŘ v ČR pro rok 2021

9. ledna – Tříkrálové setkání v Praze u Panny Marie Sněžné - oblastní setkání

22.– 23. ledna – setkání ministrů Brno Petrinum

13. února – zahájení 40. ročníku Cyrilometodějské pouti v kostele sv. Klimenta na Levém Hradci v 9.30 Prosíme všechny poutníky, kteří se v minulých ročnících poutě účastnili z našeho řádu (i ostatní), aby přišli uctít památku poutníka Františka Reichela a pomohli s organizací trasy.

Kontakt frantiskan@kolafa.name

27. února – 12. zasedání NR v Praze

7. – 11. března – seminář pro františkánskou rodinu Velehrad Stojanov

20. března – jarní formační seminář SFŘ v Praze

21. března – oblastní setkání na Sv. Antonínku (15:00 mše svatá, 16:10 adorace, 17:00 agapé, sdílení)

24. dubna – pouť ke hrobu bratra Dr. Františka Noska v Poříčí nad Sázavou (mše svatá v 15:00 celebruje Apoštolský nuncius P. Charles D. Balvo) oblastní setkání

8. května – oblastní pouť na Svatou Horu v Příbrami (zahájení 10:00 mší svatou, duchovní obnova ve 13:00)

8. - 15. května – Národní pouť do Asissi v roce 800. výročí založení Řádu

20. května – 20. ročník oblastní pouti seniorů do Hájků u Prahy (zahájení v klášteře na Bílé Hoře v 9:15)

29. května – 13. zasedání NR v Brně

5. června – Mariánská pouť Prahou (283. ročník) zahájení mší svatou v kostele Panny Marie Andělské v 10:00

5. června – 2. motorkářská pouť na Sv. Antonínku (začátek ve 14:00, v 15.00 mše svatá)

11. - 13. června nebo 18. - 20. června – Volební národní kapitula

26. června – 1. zasedání NR v Brně (návrh pro novou NR)

27. června – Kající pouť SFŘ na Sv. Antonínku (8:30 setkání u hrobu P. Ant. Šuránka v Ostrožské Lhotě, 10:30 mše svatá na Antonínku, 13:00 adorace a františkánské setkání, sdílení)

21. srpna – poslední etapa 40. ročníku CMP (8 km). Zahájení v 8:00 od kostela sv. Václava v Boršicích. Závěrečná mše svatá v 11:30 na Velehradě

28. srpna – Františkánská stezka ke Dni modliteb za péči o stvoření (5. ročník) Zahájení v 9.00 v kostele sv. Jiří v Býšti u Hradce Králové (8,5 km)

1. září – Den modliteb za péči o stvoření

11. září – 2. zasedání NR v Praze (návrh pro novou NR)

17. – 18. září – Národní františkánská národní pouť na Sv. Hostýn

25. září – Oblastní pouť na Hrádek u Vlašimi (mše svatá v 11:30 hodin)

31. října – oblastní setkání na Sv. Antonínku (15:00 mše svatá, 16:10 adorace, 17:00 agapé)

12. – 13. listopadu – podzimní formační seminář v Brně (návrh pro novou NR)

21. listopadu – 33. neděle v mezidobí – Světový den chudých

4. prosince – 3. zasedání NR v Brně (návrh pro novou NR)

Akce sousedních NBS SFŘ, na které jsme zváni:

5. – 12. září – Mezinárodní Eucharistický kongres v Budapešti

Akce Mezinárodního společenství SFŘ (CIOFS) s prosbou o modlitbu:

13. – 21. listopadu – Generální kapitula našeho řádu (CIOFS) v Římě

Poznámka: tučně – akce zajišťuje Národní rada SFŘ

11. – 12. září

Národní františkánská pout' na Sv. Hostýn

Znám lidi, kteří opakovaně vykonali pout' do Santiaga de Compostela. Takovým nemohu konkurovat ani tím, že jsem byl vícekrát na pouti na sv. Hostýn či na Svaté Hoře. Ale popravdě řečeno cesta z Plzně až na Hostýn mi připadá trochu podobná daleké cestě do Španělska .

Proto jsem uvítal nabídku Františka Reichela, že zajistí odvoz autem z Prahy až k bazilice. Sice jsme cestou nezažívali strasti poutníků do Compostely, neměli jsme ochozené boty a puchýře, ale za to jsme měli čas zastavit se v novém kostele Brno Lesná, kde jedním ze základních kamenů kostela je betonová cihla z poutí našich terciářů na Letohrad. Datum první pouti na něj vyryl náš trvalý jáhen Jan Pečený. Nově svěceným kostelem nás provedl farář Mgr. Pavel Hověz, který se hrdě hlásil k titulu nejúspěšnější žebřák, protože dokázal podnítit tisíce lidí k drobným darům na výstavbu kostela za mnoho miliónů. Architektura interiéru kostela nás uchvátila - *takže alespoň jeden obrázek v příloze* – je na ní něco jako velryba, co spolkla Jonáše, jenže tahle je betonová.

Co mne vede k tomu, že jsem mnohokrát putoval na Hostýn? Možná tradice? První pout' obnoveného řádu terciářů po sto letech jeho zrušení se už konala v roce 1892 a o rok později se terciáři účastnili svěcení oltáře sv. Františka, který je umístěn pod jižním oknem s vitráží sv. Františka. Účastnili se jich tehdy 2000 terciářů. Ono nás totiž v celém Československu tehdy bylo 34.000 členů z 220 obcí.

Myslím, že adekvátně dnešnímu počtu členů řádu se nás na páteční mši sejde kolem dvaceti a na hlavní mši v sobotu kolem padesáti. A co mne vždy velmi potěší, jsou vytrvalí bratři z prvních řádů.

Jenže počty a statistiky nejsou důležité. Důležitý je rozměr duchovní. A tím nemyslím jen dlouhou tradici ustálený program mši, noční adorace, či bratrského popovídání nebo nějakou přednášku, či letos dokonce divadelní hru o sv. Františkovi. Duchovním rozměrem myslím to, co přinášíme na Hostýn ve svém srdci.

Náš poutní úmysl, naše modlitby, naše přítomnost spolu s živým Kristem v našem srdci.

Modlit se znamená, dát Bohu svůj čas. Znamená to ztrácet svůj život pro Boha. Modlitba je osobním dilem každého z nás a nikdy nevíme, po jakých cestách nás přesně povede. Vždy však jdeme k Ježíši a Marii. (To jsou slova otce Jeronýma, trapistického kněze)

A tak každá pout' kamkoliv – do Compostely, či na Hostýn, nebo ke kapličce někde za humny našeho domova – je vždy velkou příležitostí kráčet spolu s Kristem do Emauz.

Takže Františku: plním úkol, který jsi mi v září dal, abych napsal o naší pouti na Hostýn v roce 2020. Ty jsi mezi tím došel do té nejkrásnější baziliky vesmíru a za zpěvu andělů tě objal náš Pán.

(LFK)

Hrádek 2020 a vzpomínka na Otce Aloise Moce

Oblastní pouť na Hrádek u Vlašimi proběhla jako obvykle v pohodě. Putovali jsme v sobotu 19. září. Mši svatou sloužil Otec Bartoloměj Pavel Černý OFM, nový moderátor duchovní správy farnosti u sv. Anežky, Praha-Spořilov, který ochotně vyhověl naší prosbě a přijel. Rádi putujeme na toto františkánsky prosté poutní místo, které je navíc v krásné krajině mezi posázavskými lesy. Putoval sem rád Otec Alois Jaroslav Moc OFM, který pocházel z blízkých Radošovic. Bral s sebou na pouť i členy tehdejšího místního bratrského společenství SFR. To mělo název Praha-jih a on byl jejich duchovním asistentem.

V Radošovicích stále žije rodina Otcova bratra Karla, který však již také není mezi námi. I oni si váží památky Otce Aloise a vždy přijdou na mši svatou, která je obětována za Otce Aloise a za jeho bratra. Otec Alois je pochován na hřbitově v Radošovicích a u jeho hrobu se zpravidla zastavíme při návratu z Hrádku.

Letos jsme si u hrobu přečetli krátký text, který napsal Otec Alois. Má název „Na rozloučenou v odchodu z tohoto pozemského života do nebeské vlasti“. Otec jej napsal již 20. 9. 1991, tedy několik let před jeho odchodem 17. 8. 1995. To ukazuje, že byl asi připraven na setkání s Pánem. Text zní:

„Všem milým spolubratřím a těm, které mi Pán svěřil, abych je vedl cestou spásy a všem nejbližším příbuzným a těm, kdo se mnou jsou spojeni poutem bratrské i sesterské lásky,

ze srdce žehnám a za ně prosím u Pána a jeho i naší nebeské, neposkvřené Matky, i sv. Otce našeho Františka.

Zároveň pro Boží milosrdenství Vás všechny pokorně prosím, abyste mi odpustili vše, čeho jsem se proti Vám dopustil, a abyste mi odpustili i to, co jsem měl pro Vás učinit a neučinil.

Pán ať vám žehná a ať je vaší stráží.

Ať nad vámi rozjasní svou tvář a smiluje se nad vámi.

Ať k vám obrátí svou tvář a dá vám svůj pokoj.

Pán vám požehnej!

20. 9. 1991

P. Alois Jaroslav Moc OFM“

K Otcovým slovům není potřeba nic dodávat. Snad jen prosbu: „Odpočínutí lehké, dej mu, ó Pane, a světlo věčné ať mu svítí. Ať odpočívá ve svatém pokoji. Amen.“

Miloslav Müller OFS, MBS Praha-Spořilov

Mše svatá na Olšanech

Opakuje se teď na mnoha úrovních, že současná omezení a ztráty mohou vést i k dobrému. Překonala jsem prvotní odpor k optimismu za každou cenu a musím uznat, že to v některých případech opravdu platí. K tomu dobrému patří i mše sv., která se konala 27.11. v 15 h. na největším pražském hřbitově – na Olšanech. Oba jsme s Františkem (rozuměj Reichelem) toužili po mši sv., která v té době v kostele nebyla možná a protože nám biskupové radili, že se mše sv. mohou konat na hřbitovech, téhle nabídky jsme se chopili. Jak, kdo a kdy, to už jsem nechala na Františkovi, protože má-li se něco zorganizovat a dojít do správného cíle, nebyl v tomto ohledu v našem společenství nikdo lepší. S vahou svého postavení ministra našeho řádu obrátil se s prosbou na O. Jakuba, rovněž představeného, aby někoho oslovil a O. Jakub to vzal na sebe. Přivezl si stoleček, bohoslužebné náčiní, vodu a víno v pet lahvích, dokonce malý ubrousek na stolek a odsloužil mši svatou na hrobech františkánských kněží a terciářů dva dny před svátkem Všech svatých serafinského řádu, který letos připadl na neděli. Je vidět, že je O. Jakub připraven na polní podmínky i na taková překvapení, že hlavní organizátor akce je v té chvíli už u Pána. Ani František určitě netušil, že jedním z těch, na něž hlavně budeme vzpomínat, je právě on. S odstupem málo dní se mi zdá, že jako poslední akce, kterou zorganizoval, to byla symbolická a vlastně krásná tečka za jeho činorodým a přitom na Pána Boha stále napojeným životem. Při proslovu br. Kolafy a jiných prohlášení bratří a sester při jeho pohřbu jsem se dozvěděla, že se František neustále modlil, i ve smrti, která ho zastihla v lese, se modlil růženec. Prý každé ráno všechny tři růžence při běhu či chůzi stanovené na několik kilometrů. Nedávno mi pořád něco říkalo, abych se modlila tři růžence denně. Teď už je mi jasné, proč. Štafeta, Františku? Ale běhat u toho nemusím...co? Ne, denně? To po mně nemůže nikdo chtít...

3

Věra Eliášková

Jméno modlitbou

Když se chceme s někým seznámit, potřebujeme znát jeho jméno. Už v prastarých semitských kulturách i ve Starém Zákoně existovalo úzké spojení mezi duší člověka a jeho jménem. Osobnost je chápána jako zvláštní způsob přítomnosti v jejím jménu. Když se Mojžíš setkává s Bohem v ohnivém keři, žádá ho, aby mu zjevil své jméno, aby se v naléhavé potřebě na něj mohl obrátit. A Bůh mu zjevuje: „JSEM, KTERÝ JSEM” (Gn 3, 14). Poodhaluje tím roušku svého Božského bytí a vysvětluje, že je Bohem jedinečné, bezprostřední přítomnosti. Vždy a všude, v každé situaci. Je zde pro člověka. Znat něčí jméno skrývá také nebezpečí zneužití. Dává možnost dotyčného ovládat. Před tím nás varuje druhé přikázání Desatera: „Nevezmeš jméno Boží nadarmo.“ Izraelité z velké úcty k Božímu jménu nepronášeli v synagogální bohoslužbě jméno „JAHVE“ nahlas a měnili ho na „ADONAI“, pro nás v překladu Pán, Hospodin. Také Ježíš nás v modlitbě Otče náš nabádá, abychom jméno Otce posvěcovali nejen ústy, ale celým životem.

Není bez zajímavosti, že se ve Starém Zákoně setkáváme s tím, že dochází ke změně jména, kterou se vyjadřuje podstatná změna života daného člověka. Sám Bůh, když Abramovi slibuje, že se stane „Otcem národů“, (Gn 17, 5), mění jeho jméno na Abraháma. Podobně je to i s Jákobem (Gn 32, 28), ze kterého se stává Izrael. A v Novém Zákoně se ze Šavla po jeho obrácení stává Pavel a z apoštola Šimona skála Petr, na které Ježíš staví svou Církev. Podobně je to s kandidáty vstupujícími do řádu. I zde změna jména vyja-

druje jeho úplné obnovení, ke kterému se jako řeholník odhodlává.

A nyní se dostáváme k samotnému jménu Ježíš. Bůh Otec ho při zvěstování zjevuje Panně Marii „...a dáš mu jméno JEŽÍŠ“ (Lk 1, 31). Jeho jméno je svázáno s osobou Božího Syna. V Ježíši se nám zjevuje pravý Bůh s námi: „EMMANUEL“. Původní podoba jména „JEŠUA“ v hebrejštině znamená „Jahve osvobozuje, Jahve Spasitel“. Plně vyjadřuje jeho poslání, proč se nám zjevuje jako Bohočlověk. Není divu, že v jeho Jménu je obsažena Boží síla, moc a velikost. Sám Ježíš říká: „Budete-li o něco prosit Otce ve Jménu mém, dá vám to.“ (Jan, 16, 23) Ve Skutcích sv. Pavel líčí, jak v síle tohoto Jména jsou křišeni mrtví, uzdravováni nemocní a vyháněni zlí duchové (užívá se při exorcismu). A že není pod nebem jiného Jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. V listu (Fil 2, 10-11) se říká, „aby se před Ježíšovým jménem sklonilo každé koleno – na zemi, na nebi i v podsvětí.“

Z toho pro nás plynou dvě věci. Jméno Ježíš uctívat a vzývat. V životě Církve bylo jméno Ježíšovo uctíváno od samého počátku. Roku 1530 dovolil Klement VII. Řádu bratří menších poprvé slavit jméno Ježíš církevními hodinkami. Podle Tomáše z Celana bylo Ježíšovo jméno sv. Františkem srovnáváno se sladkostí medu. Sv. Bonaventura vyzdvihuje různé vlastnosti jména Ježíš. Nejznámějším šířitelem byl sv. Bernardin ze Sieny. V Ježíšově jménu bylo pro něj shrnuto celé tajemství Slova, které se stalo Bohočlověkem, a jeho primát nad celým stvořením. V šíření úcty Jména viděl obnovu křesťanského života. Známy je emblém tzv. „bernardinovského slunce,“ který měl názorně ukázat úctu k Ježíšově jménu. Původní IHS (IESUS HOMINIMUM SALVATOR – Ježíš, Spasitel lidstva) je obklopen zářícím sluncem znamenajícím lásku a počet paprsků s dvojitým druhem barvy shrnuje základní pravdy křesťanské víry. Přál si, aby tento znak zdobil naše příbytky a stal se tak jejich ochranou.

Vzývání Ježíšova jména bylo a je vlastní východní církvi. Nazvali ho „Ježíšovou modlitbou“. Potvrdilo ji mnoho Východních otců mnišství ale i světci Západu. Tradičně se pěstuje v kontemplativních řádech karmelitánů a trapistů. Ale i dnešní věřící mají o tento způsob modlitby zájem. Je to modlitba, která uvádí modlícího ke vstupu do přímého osobního vztahu s Ježíšem. Vzývání je modlitbou vedoucí k nejhlubším tajemstvím kontemplace. Ježíšova modlitba v byzantském smyslu opakovala pouze „PANE JEŽÍŠI,“ ale nejstarší formulí je samotné „JEŽÍŠ“. Později se ustálila na „PANE JEŽÍŠI KRISTE, SYNU BOŽÍ, SMI-LUJ SE NADE MNOU HŘÍŠNÝM.“ Je možné modlitbu vyslovovat nahlas, šeptem, nebo jen v myslí bez pohybu rtů. Ježíšova modlitba tím, že je radikálně jednoduchá, se může modlit ve chvílích zneklidnění, napětí, úzkosti a smrtelného strachu. Jsou dva způsoby: „VOLNÝ“, tedy, když konáme poloautomatickou práci, na procházce, čekáme na tramvaj atp. Druhý způsob: „FORMÁLNÍ“ spočívá ve vyhraněném čase na osamělém místě. Za opakováním slovní formy musí být živá víra v Pána Ježíše. V tom, kým je, a v to, co pro mě vykonal. Ale nic si přitom nepředstavujeme. Modlitbu pronášíme pozorně a klidně. Ona nás umísťuje do Jeho přítomnosti. Otevíráme se mu a stáváme se živou obětí v Jeho ruce. Noříme se do Kristovy bezhraničné lásky, kterou On miluje celý svět. Dělá z nás toho, kdo je zde pro ostatní, nástroj Božího pokoje. O totéž prosíme ve františkánské modlitbě: „Pane, učiň mě nástrojem svého pokoje...“ K formálnímu způsobu modlitby používáme tzv. čotky, tedy šňůru s uzly, na jejichž počtu nezáleží, ale nejčastěji jich je sto, nebo různec.

Vstupme do nového roku 2021 s Ježíšovým jménem na rtech a v srdci.

S různých pramenů připravila Helena Vokounová (MBS Praha PMS).

Pozvánka na setkání ministrů 23.1.2021

v Brně - CDM Petrinum Veveří 462/15

Lze vyslat i jiného zástupce z místního společenství než jen člena místní rady !

(zástupce vysílá a pověřuje místní ministr. Předpokládá se, že přijede, alespoň jeden zástupce z MBS, který pak předá svému MBS informace o setkání) **Vítání jsou velmi vřele i vaši duchovní asistenti**, (jsou součástí vašich místních rad). **Pozvěte je prosím osobně** a prosím, **kdo máte kontakt na sestřičky z různých Františkánských kongregací – pozvěte je na sobotní program** ať nám něco o sobě a o jejich františkánském řádu **povyprávějí**. Prosím program setkání **spoluvytváříme** my všichni ze všech MBS a z celé františkánské rodiny. Děkuji, že se zapojíte i vy do sestavení společného programu a diskuze.

Pátek 22. 1. 2021

17:00 mše svatá + nešpory u Kapucínů (Kapucínské náměstí 303/5)

18:45 - 19:15 ubytování v Petrinu

19:30 večere z darů, které donesete z domova

20:00 a společný program v jídelně – doneste každý z vás nějakou radostnou zprávu a sdělte nám jí. Nebo nám vyprávějte co jste veselého zažili a ať nechybí i nějaký humor či vtíp.

Závěr večera – Adorace a modlitba a kompletář v kapli

Sobota 23.1.2020 (Předběžný návrh)

7:30 ranní chvály v kapli **8:00** snídaně

9:00 Mše svatá a po mši **10:00 – 12:00** (cca 10:45 - 11:15 přestávka) Rok 2021 je rokem **800-letého výročí založení našeho řádu** a v červnu bude **volební kapitula nové národní rady** a v říjnu pak volební kapitula mezinárodní rady v Římě. Nabízíme diskuzi o tom **jak oslavit naše výročí** a o tom **jaké máte reálné návrhy pro další tříleté období** 2021 -2024 života v našem řádu. Bude prostor i pro vaše zkušenosti z období karantény Covid. *Pokud si návrhy zformulujete už doma nebo dokonce je přinesete v písemné podobě, bude diskuze jistě smysluplnější.*

cca**12:00** modlitba Anděl Páně **12:30** oběd (v restauraci)

14:00 - 14:45 pokračování diskuze, informace národní rady do blízké budoucnosti

Na setkání bude možno zakoupit knihu, kterou napsal nedávno František Reichel Vše má svůj čas. Cena po slevě pro náš řád je 190,- Kč. K dispozici bude i kniha Duchovní doprovázení a Svatost ve světě. Pokud budete vyžadovat větší počet knih pro svá společenství, prosím dejte vědět na frantiskan@kolafa.name **Co se týče ceny za pronájem pokojů a sálu i nadále podporujeme z vaší strany dobrovolný dar!** Vaše účast tedy není závislá na financích. Pro ty, co mohou přispět za sebe či za druhé přikládám ceník pobytu od CDM Petrina . Kdo chce být solidární ať přispěje například takto: ubytování 300,- Kč, za sobotní pronájem sálu 50,- Kč a za objednaný oběd 150,-Kč . Prostě to dnes bez peněz nejde, ale naše solidarita umožní účast na setkání každému.

Přihláška: Přihlašujte se prosím **jednotlivě DO 10.1.2021** (frantiskan@kolafa.name)

Jméno a příjmení a MBS

Ubytování z 22 na 23.1 v Petrinu ANO/NE Poznámka.....

Požadují **parkovací místo** v areálu:..... ANO/NE Poznávácí značka vozu.....

Oběd v restauraci v sobotu ANO/NE

přihlášku **zasílejte mailem nebo telefonem** Stačí všechny údaje napsat mail výše uvedenou výše uvedenou přihlášku berte jen jako vzor o tom co potřebuji vědět pro organizaci setkání

Luboš Kolafa : **602 306 284** / mail frantiskan@kolafa.name

Ceník, který jsme obdrželi od CDM Petrinum

cena ubytování za lůžko je 280,- Kč za noc

cena za parkování je 100,- Kč za noc

Pronájem sálu, provoz, energie a úklid - 4 800,-Kč

Místní poplatek z pobytu pro město Brno - 21,-Kč/noc a osobu

Poutní zájezd do Assisi 8. 5. - 15. 5. 2021

Srdečně vás zveme na poutní zájezd do Assisi, který pořádá národní rada Sekulárního františkánského řádu k výročí 800 let založení řádu především pro členy řádu a jejich rodiny, či přátele. Zájezd bude pohodlným autobusem a je od soboty 8. 5. do pátku 15.5. Je koncipován pro poutníky starší věkem (nebudou žádné noční přejezdy, žádné rychlé prohlídky, spaní ve dvou až třílůžkových pokojích). Součástí pouti jsou každý den mše svatá a odborný průvodce. Polopenze znamená snídaně a večeře. Zájezd zajišťuje cestovní kancelář Miklas Tour z Prostějova.

Odhadovaná cena je 14 000,- Kč za dopravu, ubytování a stravu.

- 1.den v 5h odjezd z Prahy, přes Brno do Padovy, mše svatá, večeře, nocleh
- 2.den snídaně, **Padova** – mše svatá, prohlídka, odjezd na La Vernu, nocleh
- 3.den snídaně, **La Verna**, prohlídka, mše svatá, Assisi, večeře, nocleh
- 4.den **Assisi**, mše svatá, prohlídka, nocleh, polopenze
- 5.den místa spojená se sv. Františkem kolem Assisi plus **Spoletto**, nocleh v Assisi, polopenze
- 6.den **Loreto**, mše svatá prohlídka, nocleh, polopenze
- 7.den Loreto, mše svatá, odjezd do Mariazell, nocleh, polopenze
- 8.den **Mariazell** – mše svatá, prohlídka, návrat domů – Brno, Praha. příjezd cca 22h

Přihláška

na Poutní zájezd SFŘ do Assisi 8. 5. - 15. 5. 2021

Přihlašujte se u sestry **Markéty Kubešové** na adrese:

Presy 401, 538 21 Slatiňany

E-mail: mar.kubesova@seznam.cz; mobil 608 141 845

Přihlašuji tyto osoby - **Jméno a Příjmení a datum narození, adresa včetně PSČ**

1.....

Email..... mobil.....

2.....

Email..... mobil.....

3.....

Email..... mobil.....

Další požadavky a informace pro cestovní kancelář viz návod na další straně)

místo v autobuse, s kým chci sedět:

požaduji jiný než dvoulůžkový pokoj:

Zdravotní potíže:

Datum Podpis

(LFK)

Postup pro přihlášení na putní zájezd do Assisi

Závazné přihlášky budeme brát v takovém pořadí, jak budou doručeny a po zaplacení zálohy 7000,- Kč za osobu na následující číslo bankovního konta:

115-8184100247/0100

do zprávy pro příjemce uvést text **Assisi**.

15. ledna 2021 budou zaplacené zálohy poslány Markétou na účet cestovní kanceláře. Do té doby je možné storno přihlášky a vrácení zálohy a do pořadí se pak dostanou náhradníci. Odesláním zálohy do cestovní kanceláře je možné storno zájezdu už jen podle podmínek cestovní kanceláře.

Kancelář po obdržení zálohy pošle na mail (nebo na poštovní adresu) přihlášených závaznou přihlášku kanceláře s potvrzením přijetí zálohy a s cenou doplatku. Doplatek bude nutné uhradit cestovní kanceláři do konce března 2021.

Pokyny cestovní kanceláře

V přihlášce uveďte přesná data, případně s kým chcete sedět (pokud to jsou jednotlivci), máte-li zdravotní obtíže, požádejte o místo v autobuse. Pokud chcete být ubytováni ve třech napište to do přihlášky. Pokud požadujete jednolůžkový pokoj, bude samozřejmě vyšší doplatek. Jinak budou všichni po dvou na pokoji (manželé automaticky, jednotlivci ať napíší jméno druhé osoby).

V ceně zájezdu je zahrnuto pojištění – zdravotní do 4 mil., na storno zájezdu 80% hradí pojišťovna, na úpadek CK, na solidární fond. Pojištění, ale budou platná až v okamžiku, kdy k nám doputují zálohy na účet. Pak pošleme všechna jména na pojišťovnu. V doplatku už bude stanovena přesná cena.

Luboš Kolafa

Pozvání na kontemplativní seminář

Žít v Přítomnosti

Vede: **Václav Čáp** - teolog, laický misionář a **Daniela Hrtúsová** - lékařka, psychoterapeutka

Kdy? **7. – 11. 3. 2021** (začátek v neděli večer, ukončení ve čtvrtek po obědě)

Kde? **Velehrad**, poutní dům Stojanov

Přihlášky: www.kontemplativniseminare.cz (od 1. 10. 2020 formulář přihlášky najdete pod názvem: K1 pro františkány)

Informace: brigita.reichsfeld@gmail.com, Tel: 739 389 235

Václav Čáp má dlouholeté teoretické i praktické zkušenosti s kontemplativním rozměrem duchovního života. Daniela Hrtúsová se dlouhodobě zajímá o vnitřní uzdravení a ucelený přístup k člověku v duchu, duši a těle tak, jak to zjevuje Bible.

Seminář nabízí příležitost poznat základy kontempace a pomocí praktických kroků se učit naslouchání, tichu a mlčení. Skrze kontemplativní modlitbu vstupovat do Boží přítomnosti a odevzdanosti Bohu. Během osobního volna pro kontemplaci je možné využívat prostory Stojanova domu, odejít do blízké přírody nebo zůstat v kapli, kde bude vždy v čase ticha a volna vystavena Eucharistie.

Jarní formační seminář 2021

Milé sestry a milí bratři, spolufrantiškáni,

s radostí vám oznamujeme, že se nevzdáváme naděje a činíme třetí pokus o uskutečnění formačního semináře s tématem **Jak přistupovat ke starým a nemocným**.

Pokud Pán dá, sejdem se **20. 3. 2021 v 10h na nádvoří kláštera u Panny Marie Sněžné v Praze**.

Jídlo si, prosíme, tentokrát vezměte vlastní a taktéž, pokud byste potřebovali nocleh, oslovte např. ubytovnu u bratrů kapucínů či KCM na náměstí Míru každý sám za sebe.

Podrobnosti zašleme během ledna na adresu všech, kdo odebírají Zpravodaj a taktéž ministrům MBS.

Těšíme se na vás!

Ludmila Holásková, národní formátorka

Milá Národní rado našeho františkánského řádu, milí bratři a sestry,
moc Vás zdravím z Lysé nad Labem z Domácího hospice Nablízku.

Nablízku

Chtěla bych vám poděkovat jménem celého našeho hospicového týmu za finanční dar pro náš hospic.

Za pět let působení jsme doprovodili přes 150 umírajících a jejich rodin. Cítíme, jak Bůh provází naši službu a dotýká se lidských srdcí. Přináší nám také situace, kdy máme možnost našim nemocným, pečujícím, pozůstalým, ale i příznivcům a podporovatelům hospicové péče, pomáhat hledat odpovědi na otázky po smyslu života a sdílet s nimi naše zkušenosti života z víry.

V září, na svátek sv. Václava jsme měli milou příležitost přivítat u nás v Lysé nad Labem bratry františkány, kteří se zde zastavili v rámci své provinční poutě do Staré Boleslavi. Měli jsme tak příležitost představit naši domácí hospicovou péči, předat zkušenosti ze služby umírajícím, odpovídat na jejich dotazy, a nakonec i ukázat zázemí našeho hospice. Posílám pár fotografií z tohoto setkání.

Chtěla bych touto cestou poděkovat také všem františkánským terciářům a řeholníkům z naší velké františkánské rodiny, kteří nám posílají dary na činnost hospice nebo nás provázejí svou modlitbou. Velmi si vaši přízně a podpory vážíme. Děkujeme!!!

Pokud by vás zajímaly podrobnější informace o naší službě, můžete nahlédnout do naší poslední [výroční zprávy](#), kterou naleznete na našich webových stránkách www.hospic-lysa.cz v záložce [Dokumenty ke stažení](#). Najdete zde podrobný popis našich služeb, aktuální čísla i řadu autentických fotografií.

Ještě jednou děkuji za vaši podporu v tomto Božím díle a prosím, provázejte nás i nadále svou modlitbou.

S přáním pokoje a dobra

Bohunka Maxmiliána Urbanová OFS, MBS Lysá nad Labem
zakladatelka a ředitelka Domácího hospice Nablízku

Připojujeme ještě kontaktní údaje na domácí hospic.

+ 420 605 260 214 urbanova@hospic-lysa.cz

Domácí hospic Nablízku, z.ú.

Jahodová 1857, 289 22 Lysá nad Labem

Kancelář: Husovo nám. 550/5, 289 22 Lysá nad Labem

hospic-lysa.cz/

facebook.com/hospiclysa/

SFŘ a finanční zodpovědnost

Zamyšlení nad článkem 25 Řehole

Bible a desátky

Ve Starém zákoně se můžeme dočíst o předpisu platit desátky, podle nějž měli Izraelité (muži) odvádět 10 % ze všeho, co vydělali (Lv 27,30, Nu 18,26, Dt 14,24, 2Pa 31,5).

Boží nařízení podporovat jak levity pomazané k posvátné službě, tak vdovy, cizince a sirotky můžeme chápat jako formu daně potřebné k zajištění potřeb kněží a levitů, ale i jako určitý „důchod“ pro nejvíce znevýhodněné lidi.

Křesťanská církev odvodila na základě Starého zákona deset procent jako „doporučené minimum“ pro sbírky.

Nový zákon neuvádí přesný obnos nebo procento. Místo toho zdůrazňuje potřebnost a přínosy dávání. Sv. Pavel píše ve svém prvním listu Korint'ánům, aby křesťané dávali podle svých možností (srv. 1Kor 16,2). To mohlo někdy znamenat víc než desetinu, někdy méně, podle osobního svědomí. Ale je nutné dávat s radostí a vděčností (princip odplaty – vše pochází od Boha), nikdy neochotně.

Na tomto místě je důležité popsat, jak k penězům přistupuje Nový zákon.

Peníze měly vždy svou důležitost a Ježíš varuje své stoupence, aby jim nezačali otročit. Používání peněz se samozřejmě nedá vyhnout a i učedníci měli společnou pokladnu, spravoval ji Jidáš. Také Ježíš v mnoha svých podobenstvích ukazuje, že hodnotu peněz velmi dobře zná.

Proč Ježíš říká svým posluchačům, aby dali císaři, co je císařovo? V Ježíšově době neměli Židé dovoleno razit jiné mince než z mědi nebo bronzu. Byly to tedy mince malé hodnoty, halíře (řecky leptón, tj. „tenký“, obvykle setina základní měny). Jediné mince, které měly svoji hodnotu na všech trzích, byly řecké drachmy a římské denáry, ražené ze stříbra (váha cca 3,85 g) a tyrský šekel (s váhou mezi 11 a 14 g). Na římských penězích byla podobizna císaře a platily se jimi daně.

V Ježíšově době musel každý Žid platit chrámovou daň v hodnotě jedné drachmy. To byla stříbrná mince ražená v Řecku, která odpovídala dvěma denárům, přičemž jeden denár byla denní mzda dělníka. Chrám však přijímal pouze stříbrné mince ražené v Týru – ŠEKELY, a to i přesto, že tím odporoval Zákonu, protože na jedné straně byl vyobrazen bůh ochránce města a na té druhé Diův posvátný orel.

Tento požadavek, totiž přijímání chrámového poplatku pouze v šekelech, vysvětluje přítomnost směnárnicků na chrámovém nádvoří. Ženy a děti byly od této daně osvobozeny, ale mohly ji platit dobrovolně, tak vznikl příběh o Ježíšovi a vdově, která dala dvě mince (dva halíře), všechny peníze, co měla.

Za halíř se dali koupit dva vrabci (Mt 10,29), nebo pět za dva halíře (Lk 12,6).

Jeden denár byla denní mzda. Jakou hodnotu mělo 30 stříbrných, za které Jidáš zradil Ježíše?

Vzhledem k tomu, že byly vzaty z chrámové pokladnice, musely to být šekely v hodnotě 120 denárů. To není nahodilá suma – s odkazem na Ex 21,32 tolik peněz stálo vyplacení otroka.

Dvěma denáry dobrý Samaritán zajistil člověku z podobenství dva nebo tři dny v hostinci.

S těmito údaji také lépe pochopíme hodnotu oleje, kterým žena z Betánie pomazala Ježíšovi nohy: 300 denárů, mzda za 300 dnů práce.

Ještě větší hodnotu měly miny a talenty. To nebyly mince, ale jednotky váhy. Mina odpovídala 600 gramů stříbra. Talent byl roven 60 minám, což odpovídá přibližně 36 kg stříbra (zhruba 30 let práce dělníka).

Z těchto čísel můžeme porozumět rozdílu mezi dluhem, který pán odpustí svému sluhovi (10 000 talentů – odpovídá přibližně 650 miliardám dnešních korun), a tím, co tento sluha poté vymáhá na svém spoluslužebníkovi: 100 denárů.

Služebník, který obdrží talent stříbra a zakopá ho v zemi, se vzdává všeho, co mohl vydělat za celý svůj život a snad v přeneseném smyslu, srozumitelnějším Ježíšovým současníkům: onen člověk zahodil celý svůj život.

Ve Skutcích apoštolů nacházíme myšlenky o sdílení statků, pozornost k chudým, a tedy nezájem o peníze.

Sv. František a peníze

Kdyby se vás někdo zeptal, jaký vztah měl sv. František k penězům, určitě byste všichni odpověděli, že František je označil jako ďáblův hnůj a co víc, zakázal svým bratrům, aby se jich byť jen dotýkali.

Zajímalo vás někdy, proč?

Františkovo odmítání peněz má základ v tom, že věděl, jak je bohatí šidili, aby se ještě více obohatili – že mince znehodnocovali, tj. snižovali obsah cenného kovu bez změny hodnoty, což má za následek inflaci, která ochuzuje střední třídu a chudé, protože bohatí si pro sebe ponechali cenný kov odebraný z mincí.

Františkův zákaz měl za cíl boj s těmito nekalými praktikami a prosazování spravedlivějších. Pojednání br. Michaela Cusata, OFM, historika a mediavisty, přináší následující analýzu:

Zákaz používat peníze je ve františkánské tradici součástí širší problematiky františkánské chudoby. Je však nutné poznamenat, že prvotní františkánské společenství se zaměřovalo na úvahy o chudobě nuzáků a nádeníků – méně pak na chudobu konventu. Když se vzdali vlastnictví všech věcí a zavázali se žít prací a službou ve světě po boku pracující chudoby nebo službou slabým, připojovali se tak první františkáni k postavení chudých ve společnosti, s vědomím společenské dynamiky, která vytváří a udržuje bídu lidí na okraji společnosti. Proto františkánská volba být chudými mezi chudými v sobě také zahrnuje touhu být zde pro chudé, totiž se záměrem vytvářet lepší a spravedlivější svět.

Jak uspořádat svůj život, abychom užívali stvořených statků spravedlivěji? Celý svět se jeví jinak, když se na něj člověk dívá z pozice chudých. To je jádrem františkánské výchovy.

Druhá generace františkánů (muži, kteří vstoupili do řádu ve druhém a třetím desetiletí existence menších bratří) už nezažila hledání přístupu k penězům jako zakladatelé prvotního hnutí v údolích Umbrie. Tito lidé tudíž fakticky nerozuměli socioekonomické dynamice, která zásadně formovala nejprvnější bratry a která byla živnou půdou, z níž vyrostla první řehole se svým naprostým zákazem používání peněz. Místo toho na tento zákaz pohlíželi jako na prostředek, jak se stát a zůstat chudými, a tak jít ve šlépějích chudého Krista. Vstup do společenství bratrů se pro ně tedy stal okamžikem opravdového „ožebračení“, kdy se zbavili svého majetku (jak nejlépe to bylo možné) a přijali život, který neumožňoval žádný přístup k penězům, čímž zaručoval, že chudými i zůstanou. Takto se chápal vztah mezi chudobou a zákazem peněz po většinu františkánské historie. Takoví bratři považovali za typické na františkánské chudobě intenzivní (dalo by se říci i ztřeštěnou) odříkavost spíše než solidaritu s chudými a zájem o jejich situaci. Jinými slovy, zaměřovali se na sebe a vlastní život (na nás a náš život) místo na chudé a všelike bezpráví, které se jim děje. Ještě jinak řečeno, je zde zásadní rozpor mezi chápáním chudoby v raném františkánství a po většinu další františkánské historie. A z toho vyplývá naše chápání (či nechápání) dynamiky peněz a jejich dopadu na chudé.

Peníze samy o sobě totiž nejsou problém. Používání peněz bylo zakázané ne proto, že to byly peníze, ale kvůli tomu, jak byly zneužívány k osobnímu prospěchu několika málo lidí za cenu obecné újmy mnoha. Nejsou snad dnes peníze dostatečně stálé, aby byly poměrně spravedlivé pro všechny, kdo jimi dostávají zaplacené a kdo je musejí používat? Jaké jiné hospodářské struktury však v našem dnešním světě znevýhodňují bezmocné? Úkolem, kterým se zabývali první františkáni a který je snad i naší současnou výzvou,

je nacházet podobné nespravedlivé a vykořisťující struktury, které odsuzují chudé, zranitelné a umlčované k životu v bídě, nouzi a odlidšťujících podmínkách, a buď pracovat na jejich zlepšení či dokonce přetvoření, nebo se od nich distancovat. Taková práce se od nás vyžaduje, máme-li uprostřed nás, v naší době budovat království Boží, jež je plným uskutečněním Božího záměru stvoření.

My – jak žijeme tento vztah ve světle Řehole?

Pro nás, kdo jsme složili profesi SFŘ (žít evangelium podle příkladu svatého Františka), je důležité nejen těmto myšlenkám porozumět, ale také vycházet z Řehole.

Jak dobře víte, Řehole je rozdělena na tři části – postavení SFŘ v rámci církve a v rámci františkánské rodiny, způsob života a život v bratrském společenství.

Pro vyvážený život bratrského společenství je zásadní, aby tyto TŘI části žily v úplnosti. Je důležité nezanedbávat žádnou část Řehole, jinak náš život (buď bratrský, nebo duchovní) trpí nebo je neúplný. Mělo by se ujasnit a pak zdůrazňovat od počáteční formace po profesi a i poté, že všechny části Řehole jsou stejně důležité.

Život v církvi a v bratrském společenství má stejnou závažnost, i když s příslušnými rozdíly, jako duchovní a běžný život, doporučovaný v části o způsobu života.

Stává se však (a podle svých osobních zkušeností soudím, že celkem často), že hodně času se věnuje prohlubování druhé části Řehole (způsob života) a ne už tolik ostatním dvěma. Životu v bratrském společenství se věnuje velmi málo času se zdůvodněním, že to jsou koneckonců „byrokratické“ záležitosti, které lze snadno pochopit. Tak tomu není a všechny články je třeba zkoumat, prožívat a milovat se stejným úsilím.

Vzhledem k tomu, co je tématem tohoto zamyšlení, věnujme zvláštní pozornost článku 25, které se věnuje bratrským příspěvkům. Přečtěme si celý text:

Všichni bratři a sestry, ať přiměřeně podle svých možností přispívají na nezbytné výdaje spojené s životem bratrského společenství a na podporu bohoslužeb, apoštolátu a charitativní činnosti. Místní bratrská společenství, ať se pak snaží přispívat na výdaje rad bratrských společenství vyšší úrovně.

Takto řečeno se to zdá být prosté, ale tento článek má kořeny v předcházejících o způsobu života a zejména v člancích 11 (odstup a správný vztah), 12, 13, 14, 15, 16 a 17.

Na nezbytné výdaje – bratrské společenství je skutečnost tvořená lidmi, kteří žijí spolu v duchu, když ne v klášteře. Je zjevné, že společný život s sebou nese náklady (formace, texty, zodpovědnost spojená s příslušnými náklady) a stejně jako v rodině je spravedlivé, aby (čl. 26 – spoluodpovědnost) všichni přispívali podle svých možností.

Ale, a to žádá ještě Řehole v člancích o způsobu života, bratrské společenství nežije izolovaně od ostatního světa. To není cílem bratrského života. Naše místo a naše úloha jsou ve světě. Tam máme uskutečňovat své povolání, jak nás k tomu vybízí způsob života podle Řehole a Konstitucí.

Zde pak jsme vybízeni k uskutečnění bohoslužeb, apoštolátu a charitativní činnosti. Není toto konkrétní přecházení z evangelia k životu a z života k evangeliu (čl. 4)? A aby to bylo možné dělat, je třeba investovat svůj čas, svoji energii, svoje odhodlání, ale také nějaké množství peněz. Dokud jsou prostředkem, nemělo by se jimi opovrhovat, jako kdyby se staly cílem našeho života.

Ale bratrské společenství je také včleněno do řádu, který má své vlastní struktury. Řehole a Konstituce po nich požadují, aby vykonávaly určitou službu řádu samotnému (tj. jeho členům) a zde Řehole vyzývá každé bratrské společenství (a každého jeho člena): Bratrská společenství mají PŘISPÍVAT na výdaje rad bratrských společenství vyšší úrovně.

Pak máme dvě úrovně příspěvků. *Vsuvka: Rady obvykle pro zjednodušení ustanovují minimální částku,*

kterou má každý člen zaplatit pokladníkovi bratrského společenství, a není-li to řádně vysvětleno, vypadá pak takový příspěvek jako daň nebo členský poplatek a ne jako svobodný dar, jak by tomu mělo být. (V rodině všichni členové přispívají k rodinnému životu podle svých možností.)

První úroveň se týká bratrských příspěvků pro společenství – ty pocházejí od každého člena podle jeho vlastních možností. Žijeme-li plně článek 11, takový příspěvek může být klidně větší než „minimum“.

Druhá úroveň je to, co rada (a bratrské společenství) použije jako svůj příspěvek na výdaje rad bratrských společenství vyšší úrovně.

Abych tedy parafrázoval našeho zakladatele: „Začněme, bratři (a sestry), sloužit Bohu, neboť až dosud jsme udělali jen málo nebo nic.“

Attilio Galimberti, OFS, překlad Petr Tesařík

XVI. GENERÁLNÍ KAPITULA A VII. VOLEBNÍ KAPITULA NAŠEHO ŘÁDU

bude vzhledem k omezením kvůli pandemii přesunuta na 13.-21.11.2021. Předsednictvo CIOFS pracuje na přípravě kapituly a generální ministr Tibor Kauser prosí i nadále o naše modlitby za její zdárný průběh.

Logo kapituly bude : „*Doprovázet a vést v duchu služby*“.

V posledním vydání VOX FRANCISCANA (časopis vydávaný CIOFS – naleznete na webových stránkách www.ciofs.org) vyšel též článek o našich oceněných členech Soně Míčkové, Janu Smrčinovi a Jiřím Zajícovi. Opět s radostí gratulujeme!

1221 *Regola non bollata* 2021

Žít a následovat

List františkánských generálních ministrů

Všem bratřím prvního Řádu při radostné příležitosti osmi set let od Nepotvrzené řehole, my, generální ministři posíláme tento list.

Pro vděčnou připomínku.

Abychom jako menší bratři se zápalem obnovili své následování Pána Ježíše způsobem života svatého Františka pro Církev i svět.

Ke chvále Boha, který je „celé dobro, pravé a nejvyšší dobro“ (NepŘeh. 23,9).

Úvodem

Další výročí.... At' se nestane povinnou návštěvou muzea!

Roku 1221 se blížil k závěru jeden z mnoha „příběhů“, které v křesťanské tradici vyústily do vytvoření textu zvaného „řehole“. O jaký „literární druh“ se jedná? Slovo „řehole“ s námi pravděpodobně trhne ve smyslu sebeobrany, neboť to v nás více či méně vědomě vyvolává dojem něčeho rigidního, schématického a možná i sterilního. Když se na to ale podíváme blíže, není tomu tak. Když čteme *Nepotvrzenou řeholi*, máme dojem, že obzory se otevírají, perspektivy duše se rozšiřují a do srdce tak vstupuje čerstvý vzduch - a to s odstupem 800 let!

Ano, 800 let už uplynulo a oslava „výročí“ je nevyhnutelná. A tady se v nás znovu cosi hýbe - tentokrát se bouříme - zaznívá v nás: „Další výročí! Na co nám to bude?“. Udělejme pokus: neodpovíme předem na tu-

to otázku - „na co nám bude výročí?“ - ale ponechme ji stranou. Místo toho se snažme vyhnout nebezpečí slavit výročí s postojem podobným tomu, kdo jde navštívit muzeum, aniž by se ho to dotklo, jen s matnou turistickou zvědavostí, bez nejmenší touhy, aby se ho to naživo dotklo; třeba jen proto, že „se to musí“, protože „je to vyhlášené muzeum“. Chovejme se jako „opravdoví turisté“, kteří vstupují do muzea a vědí, že díla, která tam spatří, je nezanechají takovými, jak byli, když vstupovali. Nacházíme se tedy před uměleckým dílem, kterým je *Nepotvrzená řehole*; před dílem, které, běda, je nedatované a bez autora!

V nepřetržitém naslouchání...

Průběh života podle Evangelia v *Nepotvrzené řeholi*

V přímém přenosu, bez data a bez autora

Právě tak! Mluvíme o díle, které nemá přesnou a určitou dataci; nebo lépe: bylo by třeba uvádět mnohá data, různá data pro různé části textu. Rok 1221 je okamžikem, kdy se proces zastavil, je, abychom tak řekli, „posledním datem“. A autorem je svatý František? Jistě je to on, kdo dal bít srdci *Řehole*, kdo do jejího celkového přediva vstříkl životní mízu Ducha. Ale lépe by bylo říct, že jde o „společnou řeholi“, o dílo promyšlené a vytvářené v dialogu s *bratry* a s *fakty*. Už předem, vzhledem k době, František z Assisi patřil mezi ty, kteří dokázali zformulovat jeden z nejučinnějších principů papeže Františka: „Realita je přednější než idea“ (*Evangelii Gaudium*, nn. 231-233). Nemáme tudíž v rukou normativní text sepsaný za stolem, ale něco, co se zrodilo v dialogu s životem; spíše a především je to „kus života“ a ne „kus papíru“. Psané slovo se totiž snaží odpovědět na otázky, které se zrodily z neustálého naslouchání konkrétní skutečnosti. V *Nepotvrzené řeholi* naopak nacházíme genialitu toho, kdo dokázal „v přímém přenosu“ klást pravdivé otázky a nabízet účinné odpovědi. Ano, taková genialita často spočívá v tom, že někdo má schopnost vystihnout hlavní otázky, ne abstraktní, ale ty nejpálčivější, které prožíváme „na vlastní kůži“, sami na sobě; aby pak na tyto otázky dal odpovědi, které jsou schopny přesvědčit, tedy „přesvědčivé“, nejen proto, že jsou „správné“ pro onen okamžik, ale také proto, že dokázaly přesvědčit další v rozpětí staletí, aby odpověděli na stejné vlnové délce. Po osmi stech letech jsme stále zde, abychom se snažili odpovídat v souladu s těmito náhledy, protože jsme „přesvědčeni“, že to stojí za to!

To, co nás na tomto uměleckém díle, kterým je *Nepotvrzená řehole*, upoutá, je především její vášnivý styl. Při její četbě rychle pochopíme, že nám nelinkuje, *jak co dělat*, ale snaží se dát směr tomu, *jak žít vztahy*. Není to text *pro pisáře*, ale *pro učedníky* (Mt 13,52). A ústředním vztahem, který naplno vydává svou životní energii, je vztah s Pánem Ježíšem, který je skutečně vychutnáván jako poklad našeho vlastního života. Doopravdy vychutnáván! Duší i tělem! Známe to: začátek *Nepotvrzené řehole* bez kompromisů stanoví, že řehole a život menších bratří je „následovat učení a stopy našeho Pána Ježíše Krista“ (NepŘeh 1,1), žít evangelium. A kapitoly po kapitole se rozvíjí celá serie pokynů - někdy souhrnných, jindy zase velmi výslovných, jak se srdcem na dlaní - má být toto evangelium žito. A abychom ho žili, svatý František nás mnoha způsoby zve, abychom se zbavili všeho, abychom se osvobodili od toho, co nám v tom brání. Jistě, ale jenom když se nás v našem životě překvapivě dotkl Pán Ježíš a jeho útěcha, pak má smysl žít „bez vlastnictví“ (NepŘeh 1,1); jinak je to smutný chudobismus. „Po ničem jiném netužme, nic jiného nechtějme, v ničem jiném nemějme zálibu a potěšení než v našem Stvořiteli, Spasiteli a Vykupiteli, jediném pravém Bohu, který je plné dobro, veškeré dobro, celé dobro, pravé a nejvyšší dobro, který jediný je dobrý“ (NepŘeh 23,9). Bylo by smutné, řekl by nám asi sv. František se svými prvními bratry, kdybychom chtěli „všechno prodat“, aniž by nás napřed nezaplavila radost z podobného pokladu, která by překonala veškeré naše očekávání, z pokladu, kterým je Ježíš, z pokladu onoho pohledu, nanejvýš sympatického, kterým Syn Boží vždy pohlíží na každého z nás, a tak vytváří společenství.

Spiritualita nikoliv spiritualismus

Duch Páně vyhledává pokoru, trpělivost a čistý, prostý a pravý pokoj ducha
(NepŘeh 17,15)

Mezi nejpřitažlivější „barvy“ a „odstíny“ tohoto textu bez pochyby patří jeho prostota. Pozor: nejde o banalitu přílišného zjednodušování, ale o břitkou inteligenci toho, kdo upředl zlatou nit tak, že může říznout, ale zároveň drží vše pohromadě. Tedy to, co drží pohromadě corpus *Nepotvrzené řehole*, se jeví, že je sjednocující středobod života v Duchu. Co to znamená? I zde to v první řadě znamená dialog s životem! František z Assisi neví předem, kdo je Duch Svátý, a jak působí, ale je to drsná půda každodenního života, která ho učí rozeznávat pečeť toho, co je hlasem Ducha. Hlas Ducha má svou nezaměnitelnou a jemnou pečeť a svatý František mu dokázal naslouchat s pozorností nejvyšší víry! A to způsobilo, že *Řehole* mohla chránit a předávat správnou cestu pro všechny, aby žili právě tak, aby měli Ducha Páně. Tak můžeme vybrat několik plodných námětů i pro nás, po osmi staletích; náměty nikoliv spiritualizující, to znamená nestanovené předem vzhledem k životu, ideologicky; ale duchovní, neboť jsou „zachycené“ z vibrací dechu Ducha ve vzduchu, který dýchá, když žije mezi lidmi. Jaké jsou tyto duchovní náměty? Aspoň ty nejvýznamnější? Snad bychom je mohli shrnout do několika důležitých bodů:

- *Všední konkrétnost*: *Nepotvrzená řehole* noří své prsty do těsta existence i s jeho kvásky, které si někdy protiřečí a někdy jsou slibné; každopádně se neutápí v upřesňování asketických předpisů a její největší starostí je, starat se o život ve všech jeho podobách. Na srdci jí leží průběh života! Nikoliv tvrdošíjně uchovávaní struktur. A také zde bychom mohli citovat: spouští procesy, neobsazuje prostor! (cfr. EG 223)

- *Nebaží po potlesku*: tisícovým způsobem – a ohledně toho se často zdá, jako by František promlouval vkleče na kolenou - jsme vybízeni, abychom dávali pozor, neboť jsme důležití, to ano; ale ať nejsme obětí důležitosti, která je exhibicionismem. Náš světec dobře věděl, jak tenká a záludná může být hranice: klatmat se „že žijeme evangelium“, protože máme sledovanost, hodně potlesku a hodně *lajků* nebo *přátel* na našich *sociálních sítích*. Nezbytná je pokorná bdělost, protože „duch tělesnosti chce a moc se snaží o to, aby měl slova, ale málo [se snaží] o skutky. Nehledá vnitřní a duchovní zbožnost a svatost, ale chce a touží mít zbožnost a svatost, která by se navenek projevovala před lidmi.“ (NepŘeh 17,11-12). Někdy snad je i riziko, že nazveme „proroctvím“ to, co je pouze nablýskanou vitrínou. Ale svatý František to věděl: prorocství není jevištěm a vyžaduje velkou pokoru, velkou bázeň... když pro nic jiného, tak proto, že proroci obvykle mají tragický konec.

- *Velká ztráta času*: nadmíru hojná jsou slova, která *Nepotvrzená řehole* užívá, aby zabezpečila, že bratři nebudou skoupí na to, aby věnovali čas modlitbě: „Proto si všichni, bratři, velmi dávejme pozor, abychom pod záminkou nějaké odměny nebo díla či pomoci neztratili nebo neodvrátili svou mysl či srdce od Pána. Ale ve svaté lásce, kterou je Bůh, žádám všechny bratry, jak ministry, tak ostatní, aby odstranili každou překážku a hodili za hlavu každou starost a nepokoj a snažili se, jak jen mohou nejlépe, sloužit Pánu Bohu, milovat ho, uctívat ho a klanět se mu čistým srdcem a čistou myslí, což si on sám také nade vše přeje. A vždy v sobě pro něho budujme dům a příbytek.“ (NepŘeh 22,25-27). To je opravdu duchovní výzva: výzva k dobrovolnosti, k velkorysosti takto strávit dobu, která je navenek neužitečná, ale ve skutečnosti živí náš duchovní život. Pro svatého Františka bez pevné věrnosti modlitbě všechno podstupuje riziko, že se z toho stane fraška, nebo v lepším případě dobrovolnická snaha bez radosti.

Navzdory „anti-Františkovi“. Jenom jako bratři!

Ochraňujte tedy duše své i svých bratří
Ať žádní bratři v tomto nemají moc nebo vládu, zvláště ne mezi sebou.
(NepŘeh 5,1.9)

Tak, jako existuje „antikrist“ (cfr. 1 Jan 2,18), tak i „anti-František“. Znamená věnovat se kvalitě bratrského života, jednat jako utlačovatel? Nejen bratrský život, ale jistě i péče o něj, nebo naopak nezáměr ho žít,

v tom je ten rozdíl. *Nepotvrzená řehole* nešetří povzbuzeními, abychom následování Krista prožívali jako bratři. Je to jako typ „dogmatu“, jako hmatatelný kondenzát mezi řádky textu, můžeme se snad opovážit říct: nic není tak „antifrantiškánského“ (ale bylo by třeba říct antikřesťanského), jako styl života, který se vydává směrem dál od horlivosti pro bratrské svazky, duše-život má být jimi opatrována!

Zdá se, že František má v úmyslu, aby se v nás přímo zrodil zdravý odpor k jakékoli formě nezájmu o druhého; a črtá tisíce a tisíce výzev, které také posbíral na cestách života, aby se v srdci udrželo živé přesvědčení, že ten druhý je pro nás vždy „dluhem“, hlasem, který nás vyzývá, někým, komu nemůžeme nevěnovat pozornost. Tolika způsoby! Některé z nich si i po staletích jasně uchovávají celé své kouzlo:

- *Vlidnost bez falše*: nepřítel proti němuž bojuje, je ten „protáhlého obličej“, zatvrzelé uzavřenosti, fingoaných pokorných postojů (ale otravných a tísnivých)! „A ať si dají pozor, aby se navenek neprojevovali jako smutní a zamračení pokrytci; ale ať ukazují, že se radují v Pánu a jsou náležitě veselí a milí.“ (NepŘeh 7,16). Je tedy třeba stále se usmívat? O to nejde! Nejde o to, abychom se stali specialisty, kteří za dobrou cenu padělávají úsměvy a rozdávají je nalevo i napravo; ale je podstatné, abychom se nenechali tyranizovat tíží vlastních pocitů, které jsou stále v pohybu a neklidné. Je třeba naslouchat svému srdci, když je smutné, to ano, ale aniž bychom proto vmetli do tváře druhému svou podmračenou nevrlost.

- *Anestezie ve vztahu k „příliš citlivému“*: mnohokrát máme potkávat „malomocné“, absolvovat setkání s bližními, kteří jsou zatrpklí a obtížní. I zde: *Nepotvrzená řehole* nás upozorňuje a zve k tomu, abychom „se umrtvili“, abychom umlčeli ty hlasy v nás, které by nás vedly k tomu, že bychom utekli daleko, abychom nabrali odstup. Výzva adresovaná bratřím ale je: „A mají se radovat, když pobývají mezi nízko postavenými a opovrhovanými lidmi, mezi chudými a slabými, nemocnými a malomocnými a mezi žebráky u cest.“ (NepŘeh 9,2). Úkol, který se jistě stává ještě obtížnějším, když bratr, od něhož nemáme utéct, je chudý: je to hlas, který maří moje plány, je to vztažená ruka, která mě nutí vymýšlet dosud neznámé způsoby společenství, jsou to rány, které nechceme ani vidět a které nás vyzývají, abychom získali novou vnímavost (tentokrát žádná anestezie!): totiž vnímavost soucitného Kristova srdce.

- *Smělost, kterou máme znovu získat: učit se z utrpení*. Že bratrský život není pohodlnou a romantickou procházkou, to je poznání, které je v *Řeholi* velmi výrazné. To, co ohledně bratrského života zaujme je, že problémy, které zakoušíme, někdy i palčivé, jsou Františkem také chápány jako příležitosti; přímo by řekl, že je to „milost“! Výzva (a tentokrát jí opravdu je!) spočívá v tom, nechat se dotknout osobami, kterých se nejvíce bojíme, nebo které jsou nám nejvíc na obtíž, aniž bychom museli vždy utéct; může se stát, že se naučíme něco nového, alespoň ždíbec oné svobody, kterou zakoušíme, když, snad ještě i s brbláním, se nám podaří „zemřít, abychom vstali z mrtvých“.

Méně než kdo za moc nestojí. Ohledně „minority“

A nikdo ať se nenazývá „převor“, ale všeobecně ať se všichni nazývají menšími bratry.
(NepŘeh 6,3)

Menší bratři. To je křestní jméno, které chtěl dát svatý František těm, kdo si zvolí, že se mu svěří a budou žít podle této Řehole. Minorita! Slovo tisícerych významů a nepředstavitelných detailů. Je možné najít souhrnnou formulaci, která by je všechny vystihla? Za tímto účelem bylo podniknuto mnoho působivých pokusů. A aniž bychom si dělali nárok na to, že je to vyčerpávající, mohli bychom předpokládat, že „minorita“ je volbou být považován „za méně, než ten, kdo za moc nestojí.“ Ano, toto je proctví! Toto je jádro, které je téměř nemožné žít, ale uchovává si schopnost mít nás na pozoru před veškerým rizikem veličáství či vlastnění. Jde o ctnost?

- Správněji by snad šlo říct, že minorita není jen samostatným asketickým postojem, tedy souhrnem rozhodnutí určujících chování - s rizikem, že by byly umrtvující a omezující; zastávané proto, že někdo hledá

„osobní vnitřní dokonalost“. Je to spíše způsob prožívání života; a v tomto smyslu i způsob, jak prožívat vztahy: s lidmi, se stvořením, s Bohem. Menší je ten, koho nikdy neunaví naplno uznávat, že všechno, co existuje, pochází od Boha, a tudíž nemůže žít jinak, než „ve stavu vděčnosti“.

- Synodalita, společné rozlišování: to jsou snad nejpoužívanější výrazy v dnešní církvi. Známe to: když se o něčem hodně mluví, je to pravděpodobně proto, že to schází, že je to naléhavé. Nebo proto, že se obáváme, že jsme opravdu synodální nebo se bojíme, že když budeme rozlišovat společně, vždy musíme přijít o něco ze sebe. Termíny, které jsou ve hře, jsou moderní; sv. František je neznal nebo nepoužíval, a přece velmi časně odkazy na různé formy poslušnosti mají v *Nepotvrzené řeholi* své místo na podkladu naslouchání a vzájemné služby: „ale v duchu lásky ať si dobrovolně slouží a navzájem se poslouchají“ (*NepŘeh 5,14*). Minorita je i toto: my vlastně neprodukujeme „pravdu“, ale vždy je nám dáována „zvenčí“, ze vzájemného naslouchání „z lásky, která pochází od Ducha“.

- Životní a skutečnou syntézu minority tak snad můžeme spatřovat v logice zbavování se vlastnictví, která v *Nepotvrzené řeholi* se zdá být skloňována dle mnohočetných a doplňujících se pohledů, které všechny vyjadřují vztah osoby, která si pro sebe nic neoponechává: vracet, darovat, odevzdat, chválit, děkovat, dobrořečit (*NepŘeh 23*).

Ve svatě extrovertnosti. Jít do světa

Pokud uvidí, že se to líbí Pánu, budou zvěstovat slovo Boží
(*NepŘeh 16,7*)

Když jsme se darovali Pánu, nebo spíš, když jsme se mu zcela vydali - „A všichni bratři, ať jsou kdekoliv, ať pamatují na to, že se darovali a dali svá těla Pánu Ježíši Kristu.“ (*NepŘeh 16,10*) – to vytváří konstrukční prvek v životě minoritů, kteří jsou povoláni, aby se radovali z toho, že patří Pánu, a to ne jednotlivě nebo vyhledáváním jen interkomunitních duchovních společenství (vždy vrtkavých); ale ať odpovídají na pozvání Páně, aby byli misionáři, aby procházeli ulicemi světa a hlásali Slovo Boží. V *Nepotvrzené řeholi* nenajdeme mnoho slov, která by říkala, v čem spočívá kázání; nejsou tam analytické nástroje ohledně „věcí“, které je třeba říct. Ale můžeme si být nicméně jisti, že úmyslem sv. Františka je touha upřednostňovat kázání prostřednictvím skutků; a to především prostřednictvím zřeknutí se jakýchkoliv nároků na ty, při nichž se nacházíme. Výslovné hlásání slova Božího zůstává důležitým, ale s vědomím zodpovědnosti, abychom stylem svých vztahů nezradili evangelium, které slovy hlásáme.

Snad ještě radikálněji, a snad nejsme daleko od pravdy, když se v *Nepotvrzené řeholi* zdůrazňuje skutečnost, která je sama o sobě osvobozující a překvapivá: mnohdy hlásáme evangelium, aniž bychom mluvili nebo konali, ale tím, že bez hořkosti přijímáme svůj stav chudých, neboť jsme všichni povoláni především přijímat. Zvěst o spáse hlásáme, když na svém těle ukazujeme, že jsme radikálně limitováni, že vždy potřebujeme milosrdenství: „A protože my všichni, ubožáci a hříšníci, nejsme hodni vyslovit tvé jméno, snažně prosíme, aby náš Pán Ježíš Kristus, tvůj milovaný Syn, v němž jsi našel zalíbení, spolu se svatým Duchem Utěшитelem vzdával ti díky.“ (*NepŘeh 23,5*).

Závěrem

Navždy bez pečeti

Nepotvrzená: výraz upřesňuje, že se nacházíme před textem, který nikdy neobdržel oficiální schvalovací pečeť prostřednictvím papežské buly; z mnoha důvodů. Snad stojí zato, abychom využili toho, že bula schází, abychom si tento fakt připomněli nejen jako formální právní úkon, ale abychom docenili, co to znamená. Chceme tedy vzdát díky Pánu, za dar svědectví - spíše než za text - které zůstává „bez hranic“, stále

otevřené a „plodné“.

Nepotvrzená řehole nemůže mít pokračování na papíře, ale může ho mít v živém předivu toho, kdo ji přijímá, z „Božího vnuknutí“ (NepŘeh 2,1), v pozvání k tomu, abychom žili svou vírou v souladu s genialitou sv. Františka.

Uprostřed mnoha soužení naší doby, kdy máme podíl na trápeních mnoha mužů a žen v nejrůznějších částech světa, přesto chceme udržovat živý optimistický plamen křesťanské naděje tím, že ze srdce přijímáme vášnivou vděčnost sv. Františka, který uprostřed trápení světa se nikdy nevzdal toho, aby chválil Pána „který jediný je dobrý, vlídný, mírný, laskavý a milý, který jediný je svatý, spravedlivý, pravý a přímý, který jediný je dobrotivý, nevinný, čistý, od něhož, skrze něj a v něm je všechno odpuštění, všechna milost, všechna sláva“ (NepŘeh 23,9).

Zveme všechny členy františkánské rodiny, aby se připojili k nám, abychom si připomněli pozvání sv. Františka, které výslovně vyjádřil v *Nepotvrzené řeholi*, abychom žili životem, který řídí Duch Boží, životem, který je zakořeněný v lidské zkušenosti a otevřený překvapivé lásce a blízkosti, kterou Bůh nabízí těm, kteří jsou připraveni dovolit Mu, aby byl středem celého jejich života.

Všemohoucí, nejsvětější, nejvyšší a svrchovaný Bože,
Otče svatý a spravedlivý,
Pane, Králi nebe a země,
pro tebe samého ti vzdáváme díky! (NepŘeh 23,1).

Řím, 4. října 2020, o slavnosti sv. Františka z Assisi

Br. Michael A. Perry
generální ministr OFM

Br. Roberto Genuin
generální ministr OFM Cap.

Br. Carlos A. Trovarelli
generální ministr OFM Conv.

Žádám všechny bratry, aby se naučili znění a smysl toho, co je v tomto životě pro spásu naší duše napsáno, a často si to připomínali. (NepŘeh 24,1)

Prot. 009/2020

Řím, 1. listopadu 2020
Svátek všech svatých
všem národním ministrům
všem členům mezinárodní rady
všem národním radám

Drahé sestry a bratři,
Kéž vám Pán dá svůj pokoj!

Listopad je měsíc, kdy přemýšlíme více o svatých. Oslavujeme všechny svaté, i ty z velké serafinské rodiny, kteří před námi září svítícími lampami, osvětlujícími naše cesty, když hledáme Boha a snažíme se žít podle svého povolání. Vzpomínáme na naše milované, členy rodiny, bratry, sestry, kolegy, sousedy, kteří už s námi nemohou být a které bychom rádi znovu potkali. Modleme se za ty, kteří nás letos opustili, proto vás všechny vyzývám, abyste věnovali zvláštní okamžik modlitbě za naše sestry, bratry, členy rodiny, kteří nás letos opustili, zvláště za ty, kteří zemřeli z důvodu nakažení Covidem-19.

Náš život je stále velmi ovlivněn pandemií a my potřebujeme Ducha svatého, který nás může utěšit, více než dříve. Bratrská společenství se obvykle stále nemohou setkávat a nedostatek osobních kontaktů činí bratrský život obtížnějším než kdy dříve. Trvá to již déle než šest měsíců a vím, jak je pro každého z vás těžké, tuto situaci zvládnout. Modlím se za každého z vás a prosím Pána časů, aby nás z této obtížné situace osvobodil a posílil nás, dokud se nevrátíme k běžnějšímu způsobu života.

Předsednictvo CIOFS má stejné obtíže, ale snažíme se udělat vše pro to, aby se bratrský život rozvíjel a proto se snažíme reagovat na aktuální potřeby Mezinárodního a národních bratrských společenství. Poté, co jsem zhodnotil největší potřeby, posílám vám tři dokumenty, které, jak doufáme, vám pomohou alespoň v praktických záležitostech bratrského života. Děkuji právní komisi a celému předsednictvu za tyto dokumenty.

Jeden dokument je krátký pokyn, který vám má pomoci řešit otázky týkající se kapitul, přijímání členů a profesí během tohoto období pandemie, kdy se bratrská společenství nemohou scházet.

Druhým z nich je aktualizovaný podpůrný dokument pro Národní stanovy. Tato aktualizovaná verze byla vylepšena podle nejnovějších zkušeností.

Třetí dokument je návodem pro podání odvolání. Na základě zkušeností předsednictva jsme zjistili, že je užitečné objasnit některé body a vyjasnit postup.

Doufám, že vám tyto dokumenty mohou v této situaci pomoci, i když vím, že nemohou nahradit osobní lásku a úsměvy, společné mše svaté, dobré diskuse, společné večere, bratrský život v jeho plnosti.

Kéž nás Pán osvítlí, abychom viděli v tomto bohatství a rozmanitosti svatosti, kterou si v tomto měsíci zvláště připomínáme, že i my máme stejné povolání být svatými! Neexistuje stejný způsob, jak být svatým, Bůh každého z nás zve, abychom byli svatí svým vlastním způsobem a životem. Modlím se za vás, abyste našli svůj správný způsob, jak se stát svatým!

Stále se modlím za vás za všechny a na oplátku vás také prosím, abyste se modlili za mě a za předsednictvo, abychom vám - mezinárodnímu bratrskému společenství - mohli každý den lépe a lépe sloužit.

Váš ministr a váš menší bratr

Tibor Kauser

CIOFS generální ministr

Velké poděkování všem dárcům !

Milí bratři a sestry,

s velkou radostí jsme mohli odeslat do konce října 68 647,- Kč a dalších 70 000 ,- Kč pošleme nyní koncem prosince! Je to pomoc našim SFŘ bratřím v Bejrútu, kteří strádají po velkém výbuchu v přístavu začátkem letošního srpna. Za naši štědrost velmi děkuje CIOFS předsednictvo, které pomoc organizuje.

Připojujeme i děkovný dopis libanonské členky mezinárodní rady SFŘ Michel Janian.

S pozdravem „Bůh miluje radostného dárce“

Národní rada SFŘ ČR

Z dopisu Michel Janian – členky mezinárodní rady SFŘ Libanon

SFŘ vznikl v Libanonu v roce 1905 díky tvrdé práci požehnaného otce Jacoba, kapucína, který založil první bratrské společenství (sv. Ludvíka) v centru Bejrútu. Ve velmi krátké době vzrostl počet společenství na 42.

Poslední národní rady přispěly k vybudování „domu sv. Františka“ a „kostela sv. Pia“, což je oficiální adresa národní rady a místo pro pořádání národních setkání, kapitul

Každé místní bratrské společenství má svého duchovního asistenta a všichni členové procházejí trvalou formací podle programu navrženého národním formátorem. Manuál formace, který připravil Benedetto Lino, byl přeložen do arabského jazyka a je distribuován všem členům, kteří ho užívají.

Místní bratrská společenství jsou aktivní ve svých místních církvích a farnostech a neustále přinášejí františkánské charisma do mnoha společenských aktivit, zejména v „každoročních misiích“, kde se všechna společenství setkávají po dobu jednoho týdne v různých oblastech, aby lidé získali povědomí o SFŘ - navštěvují jejich domovy, modlí se s nimi, slaví adoraci a mši v jejich kostele, pořádají aktivity pro děti a rozhovory a diskuse s mladými.

V hlavním městě máme 5 místních bratrských společenství, ale 2 z nich byla nejvíce zasažena výbuchem přístavu v Bejrútu 4. srpna. Čtrnáct jejich členů bylo zraněno a měli zbořená obydlí. Děkujeme Bohu, že nedošlo ke ztrátám na životech. Problém je, že většina těchto členů jsou starší lidé a nemají majetek. Díky prvním darům se podařilo zajistit nějakou pomoc, ale stále jsou zde postižení lidé, kteří nic nedostali.

Situace se stává obtížnější a kritičtější kvůli dešti, zimě a pandemii.

Děkujeme za veškerou pomoc, kterou nabízíte ke zmírnění bolesti a pomoci našim sestřím a bratrům, aby se mohli vrátit zpět do svých domovů.

Beatifikace dvou bratří kapucínů

28. října 2020 byl svatým otcem Františkem schválen dekret, který uznává mučednictví **br. Leonarda Melkiho a br. Tomáše Saleha**, kapucínských bratří z kustodie Blízkého východu (Libanon a Sýrie).

Leonardo Melki

Služebník Boží Leonard (občanským jménem: Youssef Houais) Melki se narodil v libanonské vesnici Baabdath (region Metn) mezi koncem září a začátkem října 1881, jako sedmé z jedenácti dětí. Pravděpodobně byl pokřtěn 8. října téhož roku a biřmován 19. listopadu 1893. Přitahován příkladem bratří, rozhodl se stát kapucínem a misionářem. 28. dubna 1895 vstoupil do menšího semináře svatého Štěpána poblíž Konstantinopole, který patřil Východnímu apoštolskému institutu. Zde 2. července 1899 oblékl kapucínský

hábit a své první sliby složil 2. července 1900. V konventu Bugià poblíž Smyrny dokončil filozofická a teologická studia, 2. července 1903 složil věčné sliby a 4. prosince 1904 byl vysvěcen na kněze. Po závěrečné zkoušce 23. dubna 1906 byl přidělen k misii do Mezopotámie.

Polem jeho misijního apoštolátu byla města Mardin, Mamuret-ul-Aziz a Orfa, kde se horlivě věnoval zpovědní službě a kázání, výuce, vedení školy, pastoraci mládeže, františkánskému třetímu řádu a jiným bratrstvům, až na několik krátkých odpočinkových pobytů ve své rodné vsi. 5. prosince 1914 došlo k prvnímu vojenskému vpádu do kapucínského kostela v Mardinu, poté následovaly násilnosti a docházelo k různým ústrkům, které vyvrcholily příkazem opustit konvent. Služebník Boží, aby nenechal svého osmdesátiletého spolubratra samotného, se na poslední chvíli rozhodl, že u něj propter caritatem zůstane, navzdory nebezpečí. 5. června 1915 byl služebník Boží zatčen a šest dní brutálně mučen, aby se zřekl své víry a přijal islámské náboženství. 11. června, na svátek Nejsvětějšího Srdce, byl postaven do čela konvoje 416 mužů a zahájil tak dlouhou cestu deportace, která směřovala do Diarbekiru. Mezi deportovanými byl také blahoslavený monsignor Ignace Maloyan, arménský katolický arcibiskup z Mardinu. V polovině této dlouhé cesty, poté, co se znovu odmítl zřici své víry, byli všichni zabiti na místě zvaném Kalaat Zirzawane a jejich těla byla naházena do studní a do jeskyní.

Tomáš Saleh

Služebník Boží Tomáš (občanským jménem Géries) Saleh se narodil ve stejné libanonské vesnici Baabdash pravděpodobně 3. května 1879 jako pátý ze šesti synů. V následujících dnech byl pokřtěn a biřmován byl 19. listopadu 1893. Také on, přitahovaný příkladem bratří, se rozhodl stát se kapucínem a misionářem. Spolu se svým spolubratrem, služebníkem Božím Leonardem Melkim, vstoupil 28. dubna 1895 do menšího semináře svatého Štěpána, kde 2. července 1899 oblékl kapucínský hábit a 2. července 1900 složil své první sliby. Filozofické a teologické studium dokončil v klášteře v Bugià, kde složil věčné sliby 2. července 1903. 4. prosince 1904 byl vysvěcen na kněze. Závěrečnou zkoušku složil 23. dubna 1906 a byl přidělen spolu se služebníkem Božím Leonardem Melkim ke stejné misii v Mezopotámii.

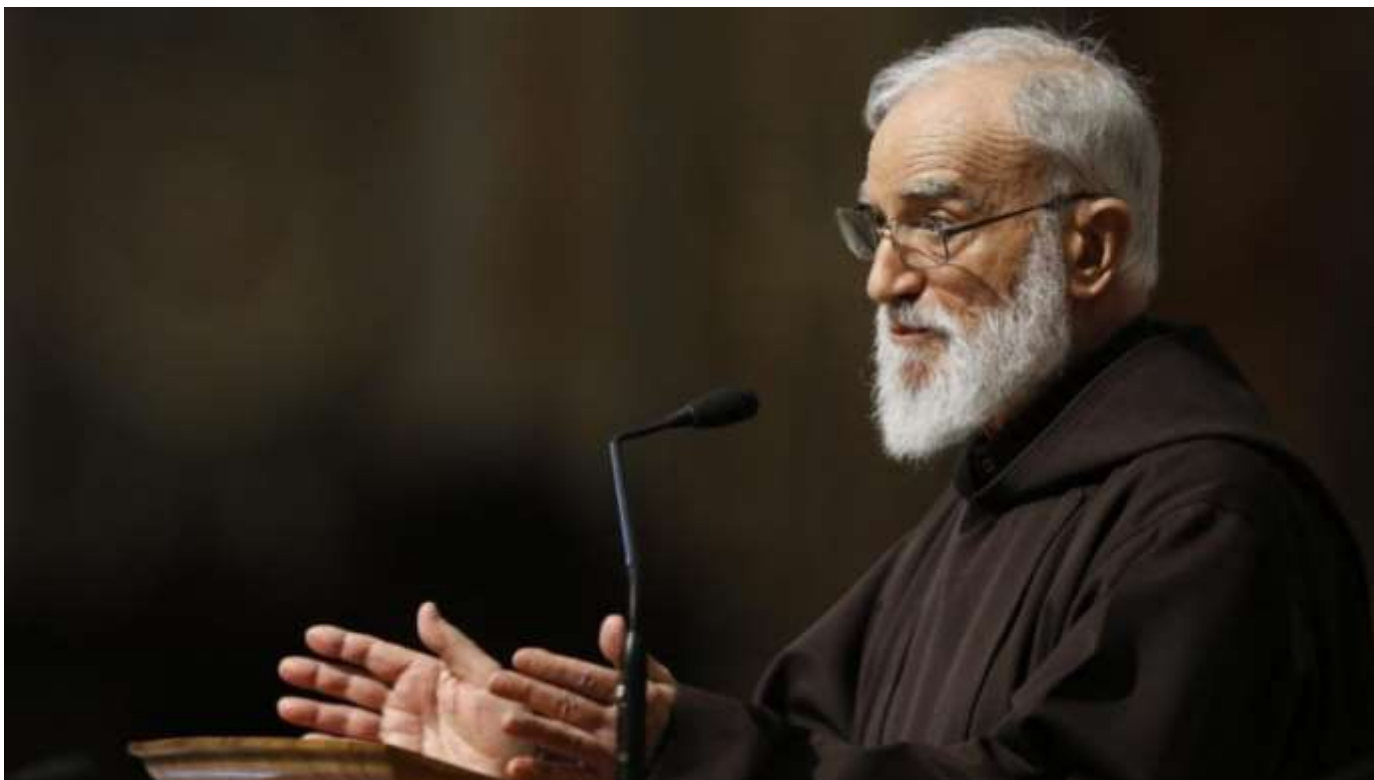
Jeho misijní život se odehrával ve městech Mardin, Kharput a Diarbekir, kde se horlivě se věnoval zpovědní službě a kázání, vyučování, vedení školy, pastoraci mládeže a třetímu františkánskému řádu. 22. prosince 1914 byl spolu se svým spolubratrem a několika sestrami vyhnán z konventu Diarbekir a uchýlil se do konventu Orfa. Dva roky statečně čelil policejní šikaně a ve městě přežil dvě série masakrů křesťanů. 4. ledna 1917 byl spolu se svými spolubratry zatčen na základě obvinění za to, že ukrývali významného arménskému kněze, že ho tak zachránili před jistou smrtí, a také za držení zbraně, což bylo obvinění falešné. Obě obvinění vyústila v rozsudek smrti pro služebníka Božího, který byl přesouván z místa na místo, snášel všemožné násilí a týrání, až onemocněl tyfem. Když dorazil, úplně vyčerpaný, do Marash, zemřel pravděpodobně 18. ledna 1917, když nabádal své společníky, aby důvěřovali v Pána a zopakoval svou prosbu Kristu v eucharistii, aby mohl nést utrpení arménskému kněze.

Nepřátelské nastavení vůči křesťanům a období pronásledování se vyskytovaly v různých částech Osmanské říše obecně a v oblasti Mezopotámie obzvláště od roku 1894, kdy masakry organizovala nebo vyvolávala sama ústřední vláda. S vypuknutím první světové války se pronásledování církve rozšířilo, bylo systematické a násilné, vyšel najevo plán masové deportace a vyhlazování, a stalo se tak „první genocidou dvacátého století“ (prohlášení svatého Jana Pavla II. a Kerekina II., 27. září 2001). Vraždění začalo v noci z 23. na 24. dubna 1915 v Konstantinopoli, kdy došlo k prvnímu zatýkání mezi arménskou elitou. Při tomto Medz Jeghern („velkém zločinu“ nebo „velkém zlu“) zemřelo více než jeden a půl milionu křesťanů (Arméni, Syřané, Chaldejci, Asyřané a Řekové). Spolu s nimi bylo bez procesu zabito mnoho zahraničních biskupů, kněží, řeholníků a misionářů, včetně dvou Božích služebníků, ve dvou různých termínech a na různých místech, ale za podobných okolností.

Raniero Cantalamessa OFMCap

Vatikánská novinářka **Benedetta Capelli** – Città del Vaticano

V 86 letech se papežský kazatel 28. listopadu stane v konzistoři kardinálem: „*Nejde o uznání mé osoby, ale o Boží slovo*“.

Už 40 let káže **otec Raniero Cantalamessa** OFMCap. papežům v obdobích usebranosti církve, jako je advent a půst. Má uklidňující tvář, klidný hlas a jednoduchost někoho, kdo dobře zná Písmo svaté, a proto jasně vysvětluje a dokládá lásku Boží. 23. června 1980 si jej Jan Pavel II. vybral jako kazatele papežského domu, když už 15 let působil také v televizi, kde vyprávěl o evangeliu v pořadu „Důvody naděje“.

V příběhu kapucínského bratra vysvěceného na kněze v roce 1958 a promovaného na teologii ve Freiburgu jsou mnohá znamení. Je to založení Katedry náboženských věd na Katolické univerzitě v Miláně roku 1969. Také setkání s obnovou v Duchu, největší milostí jeho života - jak to několikrát otec Cantalamessa uváděl - což se projevilo i v jeho nasazení do snahy o jednotu křesťanů. Velkou úctu k němu mají bratři různých vyznání; například roku 2015 přednesl ve Westminsterském opatství kázání na generální synodě anglikánské církve za přítomnosti královny Alžběty.

Kázání, které dostávám...

V neděli vás papež František zapsal do seznamu kardinálů. Bylo to překvapení pro toho, kdo roky žil v poustevně Milosrdné lásky v Cittaducale v provincii Rieti, kde poskytoval svou kněžskou službu malé komunitě kontemplativních mnišek?

Raniero. - Je zřejmé, že více než o uznání osobě, jde o uznání Božímu slovu, neboť z něj má více užitku ten, kdo mu naslouchá, než ten, kdo ho hlásá. Za to vzdejme chválu Pánu.

Často vaše velmi hluboká kázání ocení nejen papež, ale také se objevují na sociálních sítích. Je to dobře pro svět, který má problém naslouchat ...

R. - Musím říct, že i já jsem plný obdivu, ale ne ke svým kázáním, ale k těm, kdo poslouchají. Jen uvažte, že papežové, jako Jan Pavel II., Benedikt i František, si najdou čas na to, aby naslouchali chudému, prostému kapucínskému bratrovi, jsou příkladem, který dávají celé církvi, příkladem úcty k Božímu slovu. V jistém smyslu jsou to oni, kdo mi káží.

Ve výběru nových kardinálů je také uznání františkánské rodiny: jste zde vy a také otec Gambetti. Jak rozumíte tomuto znamení?

R. - Papež František má tento svůj styl tak trochu ve všem. František je tak trochu uprostřed všeho, včetně poslední encykliky, kterou napsal. Ale nechtěl bych přikládat přílišnou důležitost skutečnosti, že tentokrát je zde určitý počet františkánů, kde v minulosti byli jezuité. Myslím, že nepřihlíží tolik k těmto řadovým skutečnostem, jako spíš k jiným faktorům.

Jaký bude hlavní tón, kterým se, podle vás, může vyznačovat tento nový úkol, ke kterému jste povolán?

R. - Myslím, že v této chvíli budu pokračovat, dokud mi Pán dá dostatek zdraví a bude-li to chtít Svatý Otec, ve své hlavní činnosti, nakolik to dovolí pandemie, a pokud nedostanu příkazáno něco jiného, měl bych pokračovat už v nastávajícím adventu, brzy.

Řekl jste, že toto jmenování vás také překvapilo vlnou sympatií od vůdců různých náboženských vyznání ...

R. - Je to pravda, je to tak, dostal jsem mnoho e-mailů, a to i od některých židovských přátel. Byl jsem velmi potěšen, protože jednou z mých vášní bylo podporovat jednotu a dialog, zejména jednotu mezi křesťany. Při příležitosti, jako je tato, je taková reakce známkou sblížení, které se netýká mé osoby, ale je tak trochu detailem velkého úsilí papeže Františka budovat mosty.

Papež František na konci seznamu nových kardinálů požádal o modlitbu za vás, ale také o pomoc ve službě církvi a Božímu lidu ...

R. - Vzhledem spíše k čestné než skutečné roli tohoto titulu, je to pro mě radost, že mohu zůstat v blízkosti papeže a podporovat ho modlitbou i Slovem.

Existuje nějaká konkrétní osoba nebo okamžik ve vašem řeholním životě, který vám přišel na mysl, když jste slyšel své jméno při modlitbě Anděl Páně?

R. - Jistěže. Člověk, který pro mě v životě měl velký význam, byl otec Pasqual Rywalski, který byl generálním ministrem, když mě Pán vyzval, abych opustil vyučování na univerzitě, a věnoval se kázání. Jemu a jeho rozlišování vděčím za toto rozhodnutí, které mě poté postupně přivedlo až k tomu, že jsem se stal kazatelem papežského domu a také cestoval po světě a dělal duchovní cvičení, včetně těch z loňského roku, pro biskupy Spojených států. Byl to můj duchovní otec, který v onom konkrétním bodě mého života sehrál důležitou roli.

Vaticannews.va

TAU – VÝZNAM A HISTORIE

Fr. Valentin Redondo, OFM Conv.

Tau je písmeno hebrejské a řecké abecedy, které svou zjednodušenou formou připomíná kříž a koresponduje s naším písmenem T. Tau je znamením spásy. Vzhledem ke své podobnosti s křížem, má v církvi velký mystický a zbožný význam - zejména pak v životě sv. Františka. V Barnabášově dopise z 2. století čteme: „Kříž v písmenu tau znamená milost“.

Tau v Bibli

Ve Starém Zákoně se písmeno Tau objevuje v knize proroka Ezechiela. V předpovědi zničeného chrámu Pán volá muže oblečeného ve lněném plátnu, s nástroji písaře kolem pasu, a říká mu : „Projdi městem eruzalémem a označ na čele znamením (Tau) ty, kteří vzdychají a sténají nad ohavnostmi, které se ve městě páchají... nedotýkejte se nikoho, kdo má znamení.“

Tento text byl komentován církevními otci a byl znám věřícím středověku, protože byl používán ve středověkém kázání.

Vyjádření podobné Ezechielovi se objevuje v knize Apokalypsy, i když název písmene není zmíněn. Anděl, který měl pečeť živého Boha, volá na čtyři anděly, pověřené provádět trest na zemi a na moři: „Neškodte zemi, moři ani rostlinám, dokud jsme neoznačili služebníky našeho Boha pečeti na čele“.

Tau ve starověkém křesťanství

Tau je široce používaný symbol v židovské mystice. Křesťané prvních století měli velkou úctu k tau vzhledem ke kázání církevních otců. V pozdním středověku bylo používáno jako známka ochrany proti zlu a nemocem, zvláště proti moru. Bývalo vyryto na prstenu nebo se nosilo zavěšené na krku, nebo malováno na veřeje dveří.

Říká se, že biskup Gallus I. z Clermontu (Francie) organizoval v roce 546 slavné procesí na zastavení moru a svatý Řehoř z Tours říká, že se okamžitě na zdech kostelů a všech domů objevilo „znamení a občané poznali, že to bylo Tau“ a tak mor přestal.

V takzvané dětské křížové výpravě, proběhlé v roce 1212 – v době sv. Františka – bylo Tau zvoleným symbolem.

Tau, velmi populární ve středověku, bylo Františkovi známé. Vstoupilo do jeho života v různých podobách.

Kající hnutí

V kajícím hnutí nosili jeho členové kající hábit označený písmenem Tau. František, poté, co prodal látky a koně ve Spellu a daroval peníze kostelu San Damiano, se stává součástí tohoto hnutí. Biskup z Assisi Guido II., daroval po soudu Františkovi oblečení farmáře, který je biskupovi nabídl, aby zakryl Františkovu nahotu. "František to vděčně přijal." říká sv. Bonaventura, „a vlastní rukou na něj nakreslil kouskem křídy kříž“.

Po nějaké době, po naslouchání a porozumění evangeliu ke svému poslání, „připravil si hábit ve tvaru kříže“.

Čtvrtý lateránský koncil

Dalším zvláštním setkáním s Tau byl čtvrtý lateránský koncil, kterého se František zúčastnil. V úvodním ceremoniálu koncilu, 11. listopadu 1215, používá papež Inocenc III. text proroka Ezechiela, aby požádal koncilní otce o spolupráci při reformě církve. Papež poté, co připomněl tento text, dodává: „Tau je posledním písmenem hebrejské abecedy a je ve tvaru kříže, stejně jako byl Kříž umístěn před Pilátovým nápisem. Člověk nese znamení Tau na čele, pokud zjevuje ve všem svém chování nádheru kříže; Tau je nesené, pokud je tělo se svými zlozvyky a hříchy ukřížováno, Tau je nesené, pokud člověk vyznává: „Nechci se chlubit ničím, kromě kříže našeho Pána Ježíše Krista“ ... kdokoli nosí Tau, nalezne milost, znamení kajícíka a

život obnovený v Kristu. Buďme tedy mistři Tau a Kříže! “.

Toto pozvání, které učinil papež všem účastníkům koncilu, zanechá u Františka z Assisi hlubokou stopu, která se projeví užíváním označení Tau a dáváním velkého prostoru pokání.

František a Tau

František, pozorný posluchač papežových návrhů, bude stejným způsobem i propagátorem církevní reformy - eucharistie a smíření, a použije Tau jako podpis pro své dopisy. Tomáš z Celana odkazuje: „Velmi drahé, nad všechna ostatní písmena dražší, jim bylo písmeno Tau; tímto písmenem blažený Otec opatroval své listy; jím všude pomalovával zdi cel.“ To dokazuje i Tau, zdobící Požehnání pro bratra Lva, uložené v bazilice sv. Františka v Assisi. Podle tradice svatý muž vymaloval malý kostel sv. Magdaleny ve Fonte Colombo. Zde bylo během restaurování této kaple nalezeno na okenním rámu vedle ambonu červeně nakreslené Tau. Malba je ze 14. století, ale kresba sahá až k Františkovi.

Tomáš z Celana nám ve svém Pojednání o zázracích vypráví o jednom zázraku, který udělal Boží služebník ve vesnici Cori v diecézi Ostia. Vypráví o muži, který měl zcela nepohyblivou jednu nohu a dovolával se přimluvy Svatého z Assisi. František odpověděl na volání oddaného a „Té nohy se dotkl malou hůlkou, která měla podobu Tau. Nádor praskl, zdraví se vrátilo, ale na onom místě je dodnes vidět znamení Tau.“

Spiritualita Tau neboli Kříže

Ježíš nás zve k přijetí kříže a ten, kdo to nedělá, říká Ježíš sám : „Není mne hoden “. V pátém napomenutí nás František zve, ať obnovujeme tajemství kříže každý den: „Avšak v jedné věci můžeme »se chlubit: svými slabostmi« (2 Kor 12,5), a když denně neseme svatý kříž našeho Pána Ježíše Krista.“ Na kříži a díky kříži jsme byli smířeni s Otcem. Ježíš smířil všechny se sebou „skrze krev svého kříže “. Očistil a vykoupil nás přibitím našeho dlužního úpisu na kříž: „a smazal ten nepřátelský dlužní úpis, jehož předpisy byly proti nám. Navždy jej zrušil, když jej přibil na kříž!“

František považuje Tau, znamení kříže, za znamení spásy a jako takové je dává bratru Lvovi, jak jsme viděli.

Madonna Povertà (Paní chudoba) u autora *Sacrum Commmercium* říká, že je jí František milý pro vytrvalost v podepisování se s Tau: „Nakonec, když odešel do nebe, nechal vám pečeť království nebeského k označení vyvolených, aby k vám mohl přijít každý, kdo touží po věčném království, kdo o to požádá a skrze vás vstoupí. Protože nikdo nemůže vstoupit do království kromě toho, kdo je označen vaší pečeti “.

V této spiritualitě Tau jsou bratři zváni kázat pokání, které František začíná na základě naslouchání Písmu o poslání; Innocenc III. jim toto poslání potvrdil a František je zdůrazňuje v řeholi z roku 1221: „Nechť všichni bratři však kážou svými činy.“ Toto kázání se shoduje s žádostí, kterou učiní později ve stejné řeholi: „Čiňte pokání, ať jsou vidět jeho plody.“ Podobně opakuje v dopise všem věřícím: „Přinášejme plody hodné pokání.“

Tau nás spojuje s Pavlovou spiritualitou chlubit se pouze v kříži našeho Pána Ježíše Krista. Červená barva Tau připomíná krev zabitého Beránka a zve nás, jakožto znamení františkánů, žít v „pokání-obrácení“, být misionáři „pokoje a dobra“ a jako znamení spásy a uzdravení být blízko našim nemocným a chudým bratřím.

Závěr

Z našeho dnešního pohledu má používání Tau u Františka, stejně jako jeho adorace kříže, bytostný důvod pro jeho oddanost ke kříži, který ho vede k identifikaci s Ježíšem ukřižovaným, jak píše sv. Bonaventura: „Při pohledu na Něho byla jeho duše ovládnuta dojetím a památka na Kristovo umučení se vtiskla do nitra jeho srdce. Od té chvíle, kdykoliv mu Kristovo ukřižování přišlo na mysl, stěží se zdržel navenek slz a nářku ...”

Františkovo užívání Tau bylo v jeho době také tichým způsobem boje nebo křížové výpravy proti hnutím katarů nebo manichejců, kteří označovali kříž za nedůstojné znamení vykupitelského Božího díla.

(z časopisu VOX Franciscana .14.SUMMER/FALL 2020, překlad Markéta Terezie Kubešová, OFS)

Vzkříšení

(inspirace kázáním papeže Františka při zádušní mši za zemřelé kardinály a biskupy dne 5. listopadu 2020) <https://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=31878>

„... kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ (Jan 11, 26). Marta pevně věří: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět“ (Jan 11, 27). Před Martou stojí člověk z Galileje, zaprášený z cest, který přišel z periferie Izraele, oblast s rozvíjejícím se helenismem a s ekonomickými zájmy Říma a kde se židovský Zákon důsledně nedodržoval. A ona Marta je od Jeruzaléma, velkého a posvátného města a mluví před řadou místních lidí. Marta vyznává, že věří, že vzkříšení je přítomnost a to přítomnost v tomto Ježíši (s tímto Ježíšem). Vzkříšení není prelud „až někdy“, ale přítomnost, do které jsme nyní tajemně vstoupili.

Víra ve vzkříšení nemůže popřít biologickou smrt a není totožná se starověkou představou, že při posledním výdechu odchází duše z těla a stěhuje se do místa duší. Sám Ježíš plakal nad smrtí Lazara. Také my pláčeme nad našimi mrtvými i nad tím, že sami musíme zemřít.

Když Ježíš říká: „Já jsem vzkříšení a život“, zve nás, abychom, jak říká papež František, „vstoupili do světla vzkříšení“. Když tuto výzvu přijmeme, budeme život a smrt hodnotit i z tohoto rozměru, ne smrt popírat, ale hodnotit a i takto na ni nahlížet.

Proti strachu ze smrti nejsme nikdo z nás imunní, patří neoddelitelně k našemu životu. Při setkání se smrtí se musíme stále obracet k Ježíši vzkříšenému. K tomu slouží i modlitby za mrtvé. Když věříme, že oni žijí u Boha, vychovává nás to k novému pohledu na život a povzbuzuje k budování Božího království. Duch svatý nás vede ke komplexnímu pohledu na smrt. Je obtížné současně přijmout různé úhly pohledu na smrt. Žádný úhel pohledu nesmíme potlačit a nic zdůrazňovat.

- Smrt je biologická danost, strach ze smrti je přirozenou součástí našeho života
- Ježíš řekl, že kdo žije a věří v něho, neumře navěky
- Marta vyznává, že Galilejec Ježíš je Syn Boží a má moc dávat život
- Věříme ve vzkříšení jako přítomnost, což mění náš pohled na náš každodenní život
- Modlitba za naše zemřelé nám připomíná naši účast na budování Božího království
- Duch svatý nás vede ke každodennímu obrácení k víře v Ježíše, který je vzkříšení a život

Pozn.: Kde jsou horlivé ženy, jako Marta, které by mluvily o smrti a vzkříšení? Možná si jen pamatujeme, jak Marta krmila hladové učedníky ...

Jiří Šenkýř

Do redakce došel následující dotaz od řeholních sester svaté Hedviky. Pokud by někdo z čtenářů věděl podrobnosti nebo věděl, kde informaci vypátrat, prosíme, napište.

Znění e-mailu:

Chvála Kristu!

Srdečně Vás zdravím z Břežan u Znojma! Chtěla bych se Vás zeptat (je-li možné to zjistit), zda byla členkou třetího františkánského řádu **baronka Ludwiga Wambolt von Umstadt, rozená hraběnka z Harra-
chu** (narozena 1. 10. 1876, zemřela 1. 6. 1942 v Brně). Paní baronka Ludwiga v roce 1926 prodala brežanský zámek našim sestřím (za velmi výhodnou cenu). V Břežanech je také pohřbena a na jejím pomníku je uvedeno S.III.O., z čehož usuzuji, že byla terciářkou. Nevím však, ke kterému řádu mohla patřit. Budu vděčná za jakoukoli zprávu.

S přáním Božího požehnání

S. M. Františka Süsenbeková, sestry sv. Hedviky

www.hedvicky.cz

Upozornění na publikaci

Výpravná publikace Františka Reichela, nedávno zemřelého ministra českých sekulárních františkánů, nazvaná *Vše má svůj čas* je svědectvím o tom, jak dokáže Bůh proměňovat i to, co vypadá jako čiré zlo a zmar. Jako odpověď na barbarské stržení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze přišel v roce 1924 tehdejší významný český politik František Nosek s návrhem místo něj postavit kostel. Záhy se tou myšlenkou nadchnul pražský světicí biskup Antonín Podlaha a přišel s jejím velkorysým rozšířením: Postavme na periferii Prahy pro její nové obyvatele dvanáct kostelů – tedy tolik, kolik hvězd na stržené soše zdobilo hlavu Panny Marie.

Knížka, na jejíž realizaci se podílela řada dalších spoluautorů – v první řadě nádhernými fotografiemi exteriérů i interiéru postavených kostelů či kaplí – provází čtenáře nejen historií a současností těchto dvanácti staveb, ale k tomu přidává i celkový historický úvod o pražských kostelích. A dále představuje i tři nově postavená komunitní centra, která určitým způsobem na myšlenku poskytnout obyvatelům pražských periférií prostor pro křesťanská setkávání (a v tomto případě i pro další aktivity občanské společnosti). Vše pak doplněné základními informacemi o klíčovém muži tohoto díla – JUDr. Františku Noskovi.

K celkové souvislosti je myslím i důležité připojit ještě jednu informaci. Bez ohledu na to, jak významné či známé tyto kostely dnes jsou a kdo se podílel na jejich výstavbě (od tak známých architektů jako Josef Gočár nebo Josip Plečnik až po lidi zapomenuté), jsou prakticky všechny místem setkávání živých farností, jejichž vliv sahá mnohdy i daleko za jejich viditelné hranice.

Zbývá dodat, že knížku je možné objednávat na emailové adrese:

info@sfr.cz, nebo telefon 725939385,

přičemž cena pro členy františkánské rodiny je 190,- Kč.

Jiří Zajíc

Okénko otázek a odpovědí

Otázka: „Jak je to s obnovou dočasné profese?“

Odpověď: Trvalé profesi může předcházet dočasná profese, obnovovaná po roce. Celková doba dočasné profese nesmí překročit tři roky (bod 2. Čl. 42 GK). Trvalá i dočasná profese se zaznamenává v registru členů a kandidátů profese MBS. Obřad dočasné profese i její obnova se koná podle kap. III. Rituálu. O roční obnovu dočasné profese požádá člen s dočasnou profesí ministra MBS před koncem prvního a druhého roku trvání dočasné profese. Neobnoví-li si po roce dočasnou profes, zřejmě neplní svou povinnost dle bodu 2. Čl. 42 GK a rada MBS by měla v bratrském dialogu s ním probrat vzniklou situaci a hledat řešení, nabídnout pomoc.

Nepožádá-li člen s dočasnou profesí do tří let od složení dočasné profese o složení trvalé profese, postupuje se po uplynutí tříleté doby dočasné profese dle bodu 11. Čl. II.3. NS s tím, že již není možné skládat další dočasnou profes. O trvalou profes může člen požádat kdykoli v průběhu dočasné profese.

Odpověď zpracoval:
br. Václav Němec OFS

Výročí profese 01 - 03 / 2021

Společenství	Jméno	Příjmení	Profes	Výročí
Praha PMS	Jiří	Bubeníček	19.03.1986	35
Praha PMS	Kateřina	Bubeníčková	19.03.1986	35
Praha PMS	Kateřina	Barnawi	03.03.1991	30
Praha PMS	Renata	Červená	03.03.1991	30
Praha PMS	Johana	Paterová	03.03.1991	30
Praha PMS	Stáňa	Steinerová	03.03.1991	30
Liberec	František	Chlouba	21.03.1991	30
Liberec	Renata	Chloubová	21.03.1991	30
Krnov	František	Kloss	11.01.2001	20
Kroměříž	Drahomíra	Bursíková	03.03.2001	20
Kroměříž	Jaroslava	Malenovská	03.03.2001	20
Olomouc rodiny	Vladimír	Večeřa	11.03.2001	20
Olomouc rodiny	Alena	Večeřová	11.03.2001	20
Nivnice	Ivana	Hladišová	18.01.2006	15
Milotice	Ludmila	Neduchalová	26.01.2006	15
Benešov	Marie	Burdová	15.02.2006	15
Příbram	Ludmila	Dostálová	06.03.2006	15
Příbram	Marie	Růžičková	06.03.2006	15
Příbram	Eva	Tomášková	06.03.2006	15
Brno, Husovice	Lubomíra	Vocílková	09.01.2011	10
Šternberk	Jiřina	Siráková	12.02.2011	10
Olomouc	Milan	Kuřítka	12.02.2011	10
Jindřichův Hradec	Josef	Bouchal	28.03.2011	10
Hradec Králové	Roman	Netušil	22.01.2016	5
Praha PMS	Tereza	Skálová	06.03.2016	5
Praha PMS	Marie	Cignerová	06.03.2016	5
Praha PMS	Vladimír	Tykvert	06.03.2016	5
Praha PMS	Helena	Tykvertová	06.03.2016	5
Černošice	Ludmila	Weinholdová	16.03.2016	5

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 9. 3. 2021.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

adresa sekretariátu: Sekretariát NR SFR v ČR,

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

[htt://www.sfr.cz](http://www.sfr.cz)